

BY
A
Y
A

UNIVERSITY OF
TORONTO

UNIVERSITY OF
TORONTO

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΣΤΑΜΟΥΛΗ

1) Π. Διαλκυσσον Ποικιλιά Ξση

£. 58

2) Ξυμμενονιδ. Ο Ξωρον ποικιλια

£. 63

3) Αλφ. & Βουβελιον Ποικιλια

£. 63

4) A.Z Χοιτασ Κινητη

£ 138

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΕΑΝΤΟΝ

19
2
4)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Π. ΚΑΛΛΙΒΟΥΡΣΟΥ,

ΙΑΤΡΟΥ,

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΕΠΗ.

LEIPZIG:

F. A. BROCKHAUS.

—
1876.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Π. ΚΑΛΛΙΒΟΥΡΣΟΥ,
ΙΑΤΡΟΥ,
ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΕΠΗ.

Τὴν ἔθνικὴν ἐὰν μολπὴν τῆς υἱικῆς σου Μούσης
ἠδέως, ποδῆτὴ Πατρίς, καὶ εὐμενῶς ἀκούσης,
εὐδαιμονία τοῦτο μοι, ἦν οὐδεμία ἄλλη
τῶν ἐν τῷ βίῳ ἐφετῶν, εὐκταίων ὑπερβάλλει.

Σοὶ, σεβαστὴ γενέτειρα, σοὶ, Νάξος, χάριν οἶδα
τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἔνδοξον, μεγάλην σχεῖν πατρίδα,
ὡς ὁ περιφανοῦς μητρὸς υἱὸς τῇ γειναμένη
ὀφείλει τὸ τῷ εὐγενεῖ προσήκειν αὐτῆς γένει.
Σέ τοίνυν ἄδει ἐν στοργῇ ἢ Μοῦσα μου, σὸς γόνος,
καὶ ταῦτα προσκομίζει σοι τὰ ἔπη εὐγνωμόνως.
Ἐπανορῶν σε ἀνηβῶ, Πατρίς πεποδῆμένη·
τὸ δάλπος σου δροσίζει με, τὸ ψύχος σου δερμαίνει·
νομίζω, τὸν ἀέρα σου τὸν πάτριον εἰσπνέων,
ὅτι στοιχεῖον ζωτικὸν ἐμπεριέχει νέον,
ζωογονοῦν, ἀνανεοῦν, εὐφραῖνον με, πραῦνον
τὴν δριμυτάτην ἐν ἐμοὶ τῶν ψυχικῶν ὁδύνων.

Τὸ ὄξυγόνον τῆς ψυχῆς τὸ ἐν τῷ σῶ ἀέρι
ἀδυνατοῦσιν ἀνευρεῖν οἱ Λαβοῖσιέροι.

Χωριζομένου ἀπὸ σοῦ, ὦ νῆσος μου φιλτάτη,
τοσοῦτον ἄλλος τὴν οἰκτρὰν καρδίαν μου διάττει,
ὡς εἰ ἀπάσας εἰς αὐτὴν συγχρόνως σὺ ἐμπεῖρεις
ὄσας ἠκόνησέ ποτε μαχαίρας ἢ σὴ σμύρις (α΄).
"Ὅτε με ἀποπλεῦσαι σου ἀντίπνους ἐτησίαις
ἐκώλυεν, ἐνόμιζα σὺ ὅτι με οὐκ εἶας
μακρὰν σου ἀπελθεῖν, κατῶς τὸν ἐραστὴν παρθεῖνος,
ὅτι μακρὰν σου ἔσομαι καὶ ἐν τῇ ξένη ξένος,
ὡς εἰ ἐγίνωσκας καὶ σὺ πικρίαί ποσαι, φίλη
Πατρίς, τοῦ ἐν τῇ ξένη γῆ πικραίνουσι τὰ χεῖλη·
ἢ εὐοσμία τῶν ἀνθρώπων τὸν ξένον οὐκ εὐφραίνει
ὡς ἐν τῇ προσφιλεῖ αὐτοῦ πατρίδι ἐν τῇ ξένη·
ἐν πάσῃ δέσμῃ, δι' αὐτὸν, ἰάσμων, βόδων, ἴων
καὶ ἀναγύρου κάκοσμον ἐνεῖρται ἐν κλονίον,
τοῦ πόσου τῆς πατρίου γῆς ἢ ἄχαρις βοτάνη,
ἣν δάκρυ ἄρδει, στεναγμῶν ἥτις πνοαῖς αὐξάνει.
Τὸν ξένον οὐδ' ἢ εὐχυμος ὁπώρα πλέον ἤδει
ὡς ἐν τῇ προσφιλεῖ αὐτοῦ καὶ ποσεινῆ πατρίδι·
τὸν μελιχρὸν αὐτῆς χυμὸν ὁ πόσος τῆς πατρίου
πικραίνει γῆς, πευκεδανοῦ πικρότερος νηρίου,
καὶ τὸ ἠδὺ αὐτοῦ ποτὸν πικραίνει τῶν σταγόνων
ἐὰν τοῦ δάκρυος αὐτοῦ ἐμπέσῃ μία μόνον.
Οὐδ' ἄγει ἐορτὴν φαιδρὰν ὁ ξένος γηροσύνης,
ἀλλ' ἐν αἷς πάντες χαίρουσι βαρυθυμῆ ἐκείνος,
μόνας δὲ ἄγει ἐορτὰς δεόντως τὰς ἡμέρας,
ἐν αἷς τοὺς ἥλους ἔλαβεν ἢ Ἀγαθότης γέρας,
οὐ μόνον τὸν σταυρούμενον Σωτῆρα πικρῶς κλαίων,
ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ ξενίαν πολλῶ πλέον.

Ἄκλαυστος, ἀσαβάνωτος, ἄνευ λιβάνου μένει,
 δυσείμων, ἀνευτρέπιστος ὁ Ψνήσκων ἐν τῇ ξένη,
 οὐδὲ τὰ πόσου δάκρυσιν εἰσέτι βεβρεγμένα
 βλέφαρ' αὐτοῦ ὀμαίμονα συγκλεῖσαι ἔχει ἓνα,
 ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἡμιτηνεωγμένοι,
 καὶ, δεινὴν φρίκην ἐμποιοῦν, τὸ βλέμμ' ἀτενὲς μένει,
 ὡς εἰ ἐζήτει καὶ νεκρὸς ἰδεῖν μορφὴν φιλτάτην
 γονέως, τέκνου, ἀδελφοῦ, συζύγου, ἀλλ' εἰς μάτην.
 Ἐπίγραμμα τὰ μνήματα τὰ Ψλιβερά τῶν ξένων
 φέρουσι τὸ ἀκόσμητον, οἰκτρῶς ἡμελημένον,
 τοὺς παριόντας συγκινοῦν καὶ λέγον „Παροδίται,
 „ξένος, πατρίδος, συγγενῶν μακράν, ἐνταῦθα κεῖται.“
 Οὐδεὶς ἐφίστησιν αὐτοῖς, τοῦλάχιστον, τὸ θεῖον,
 τὴν τῶν νεκρῶν ἐξέγερσιν προμνώμενον σημεῖον·
 σταυρὸν δὲ ἐν τῷ μνήματι ὁ ξένος ἔχει μόνον
 τὰ χιαστί ἐπάλληλα ὅστ' αὐτῶν βραχιόνων,
 καὶ κόσμον τοῦ οἰκτροῦ αὐτοῦ μνημείου ἐν τῷ ἦρι
 ὃ ἂν ἡ Τύχη ἄγριον φυτὸν ἐξ οἴκτου σπεύρη.

Τόση μου ἡ πρὸς σέ στοργή, ἀγαπητὴ μοι νῆσος,
 ὥστε καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς σέ μᾶλλον στέργω ἴσως,
 καὶ τῆς πρὸς σέ ἀγάπης μου τεκμήρια ἰδοῦ σοι,
 ἃ πλάσματα ἠγήσεται, Πατρίς, ὃς ἂν ἀκούσῃ·
 πλέουσαν παῖς νῆα πρὸς σέ ἰδὼν, ἡμιολίαν
 πειρατικὴν ἐνόμισα, πεφοβισμένος λίαν·
 τὸ ὄμμα μου δακρυρρόου'ν ἠρεύνα ἐπισείων
 μὴ αἱματόχρους τουρκικὸς ἐπὶ τῶν καρχησιῶν,
 καὶ ἔτρεμον μὴ ἐπὶ σέ τὴν ἄοπλον παρθεῖνον
 ὄρμῃ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, Ψρασὺ, ἠγριωμένον,

ἵνα τελέσῃ φόνια ἐν τοῖς ναοῖς σου ἄγῃ
 καὶ τὰς ἀβράς παρ᾽ένους σου δεσμίους ἀπαγάγῃ.
 Τὴν Παναγίαν σῶσαι σε ἰκέτευον, δακρῦων,
 πρὸ τῆς σεπτῆς ἄψας αὐτῆς εἰκόνοσ ἐν κηρίον.
 Παιδίον δ', ἄλλοτε, ὄρων, περιδεῆσ καὶ τρέμον,
 τὴν τῆσ θαλάσσης φοβερὰν ὄργῆν καὶ τῶν ἀνέμων,
 καὶ τὸ Αἰγαῖον ἄγριον ἀνηλεῶσ σε δαῖρον
 διὰ κυμάτων, ὦ Πατρίσ, ἀεὶ ἀγριωτέρων,
 ἀνέκραξα „Τὴν προσφιλῆ Πατρίδα μου τί πλήσσεισ,
 „κακῆ, ἀγρία Θάλασσα, μετὰ τοσαύτης λύσσης;“
 καλάμινον δ' εἶτα σταυρὸν ποιήσας, τῆ θαλάσση
 ἐνῆκα, ἵνα ἡ φρικτῆ αὐτῆσ ὄργῆ κοπάσῃ.
 Τὴν ἐνιαίαν μου πρὸσ σέ ἀγάπην οὐδ' ἐκείναι
 αἰ φρικαλέαι ἴσχυσαν, Πατρίσ, σκηναὶ σμικρῦναι,
 ἐν αἷσ τὸ τέκνον μου ἐπτὰ ἡμέρας, πικρῶσ κλαίων,
 μετ' ἐξαισίου ὄφρωσ προσέβλεπον παλαῖον (β'),
 ὃσ περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ τὰσ ἔλικασ σπειράσας,
 ἀπῆγγε καὶ τὰσ πατρικὰσ ἐλπίδασ μου ἀπάσας,
 ὡσ μέλοσ δ' ἐπικῆδειον τὸ διὰ πάντα ἄλλον
 Χριστιανὸν χαρμόσυνον „Χριστὸσ ἀνέσθη“ ψάλλον,
 προέπεμπέ μοι εἰσ τὴν σὴν ἀγκάλην, δακρυχέων,
 τὸ ὄρφανὸν μου ὃ χορὸσ πενθούντων ἱερέων.
 Παιδίον ἐπὶ τῆσ χρυσῆσ μιᾶσ ἀκτῆσ σου ἄμμου
 τῆσ ἀλφαβήτου ἔγραψα τὸ πρῶτον μάθημά μου.
 Σὺ κάτοπτρον προσέσχεσ μοι νηπίῳ ἔτι, ὅπου
 ἐνεῖδον τὴν μορφὴν ἐγὼ τὸ πρῶτον τοῦ προσώπου,
 τὸ διαυγῆσ ὑδάτιον ἐνὸσ τῶν ἡρεμαίων
 βρύακων σου, ὑπ' εὐανθῆ, εὐώδη δένδρα βέον,
 οὗ ὃ τῆδὺσ κελαρυσμὸσ (ἐνδελεχῆσ τοῦ θείου
 ἐκείνου ἐπανάληψισ τοῦ Ἰησοῦ λογίου)

„Πρὸς με, αἰετῶν πηγὴν, πᾶς ὁ διψῶν ἐλθέτω
 „καὶ τοῦ ψυχροῦ μου ὕδατος καὶ διειδυῶς πιέτω.“

Τοσοῦτον δ' ἡ ἀνάμνησις ἀγαπητῆ μοι ὅτι
 ἐν σοὶ μου ἡ κατόπτρισις ἐγένετο ἡ πρώτη,
 ὥστε ἐν θλίψει βλέπω σε τὰ ὕδατά σου χέον,
 ρυάκιον ἐρατεινὸν, εἰς τὸ βαθὺ Αἰγαῖον,
 ὡς εἰ καὶ σοῦ τὸ νᾶμα ἦν ἐν τῶν ἡδυπνουστάτων,
 ἐν φιαλίσις τορευτοῖς μυρεψικῶν σταγμάτων,
 ὧν ἕκαστον γαλατικῶν δραχμῶν πιπράσκει δέκα
 πρὸς πᾶσαν ὁ Παρισινὸς φιλάρεσκον γυναῖκα.

Ἡ πρὸς ἐμέ διακαῆς Στοργὴ βιοῖ ἐν εἶδει
 σεπτῆς πρεσβύτιδος ἐν σοὶ, τῇ φίλῃ μοι πατρίδι.
 Νεᾶνις με παντὶ αὐτῆς κρατύνασα τῷ σθένει,
 νῦν ἄτονος, ἐπίνοσος αὐτῇ πρεσβύτις μένει.

Ποσάκις, μῆτερ ποσεινῆ, ἐπέσχεσ μοι παιδίῳ
 ἁγιασμὸν ἐν ἀργυρῷ κυπέλλῳ ἵνα πίοι,
 μετὰ τοῦ πείου πόματος ποτίζουσά με ἅμα
 τῶν ἡθικῶν σου συμβουλῶν τὸ ψυχοτρόφον νᾶμα!
 καὶ ἔλεγες, διδοῦσα μοι, ὦ εὐσεβόφρων γύναι,
 τῆς Θεοτόκου τὴν σεπτὴν εἰκόνα ἀσπασθῆναι·

„Ὅταν ψυχράνῃ τὴν ἐμήν ὁ Θάνατος ἀγκάλην,
 „τὴν Παναγίαν, τέκνον μου, μητέρα ἔξεις ἄλλην·
 „ἐκείνη ἀσθενοῦντα σε ἰάσεται, ἐπιρρώσει,
 „καὶ ἔσται ἐν ταῖς θλίψεσιν αἰεὶ παρήγορός σοι.
 „Σκέπη σου ἔσται ἡ αἰγίς ἡ κραταιὰ ἐκείνης,
 „φυλάττουσά σε ἀβλαβῆ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις.“

Ὅποταν εἰς τὰ ξένα μοι καλλίστην ἀποστείλῃ
 ὀπώραν σου ἡ μητρικὴ Στοργὴ, Πατρίς μου φίλη,
 τὰς ἀρμοζούσας τῶν καρπῶν ἐκάστοτε τῷ εἶδει
 συνεπιστέλλει μοι εὐχὰς ἐν μητρικῇ φροντίδι·

εἰ τὸ ἐπίσταλμα κανοῦν, ὅπερ ῥοιῶν σου γέμει,
 ἔτη ὅσοι οἱ κόκκωνες βιῶναι εὔχεται μοι,
 δι' ὑπερβάλλουσαν στοργὴν ἐπιλανθανομένη,
 ὅτι τὸ μόρσιμον θνητὸς μεταβαλεῖν οὐ σθένει·
 εἰ πάλιν μῆλων τὸ κανοῦν ἐρευθαλέων γέμει,
 διηνεκῆ τῶν παρειῶν εὔχροιαν εὔχεται μοι,
 δι' ὑπερβάλλουσαν στοργὴν ἐπιλανθανομένη,
 ὅτι τοὺς πάντας ἀπηνῶς ὁ Θάνατος ὠχραίνει.
 Δύο σεπτοὺς σέβω, Πατρίς, τάφους σχεδὸν ἐξ ἴσου,
 τὸν μὲν ἐν Ἱερουσαλήμ, τὸν ἄλλον ἐν τῇ γῆ σου,
 τιμᾶν γὰρ ἀμφοτέρους με προστάσσουσιν ἐπίσης,
 τὸν μὲν ὁ Χριστιανισμὸς, τὸν ἕτερον ἡ Φύσις·
 οὗτος τὸ τοῦ γεννήτορος σεπτὸν ἐδέχθη σκῆνος,
 τὸ τοῦ ἀναγεννήσαντος ἐν πνεύματι ἐκείνος.
 Τὰς σὰς σὺ, πάτερ, ἡθικὰς, εὐβούλους ὑποθήκας
 ὡς ναυτικὴν πυξίδα μοι καθοδηγὸν ἀφήκας,
 ἥτις εἰς τὸν ποδούμενον λιμέν' ἀσφαλῶς ἄγει
 τὸν ἐν τοῦ βίου πλέοντα τῷ φοβερῷ πελάγει.
 Τοιάδε με ἡ σὴ Στοργὴ πολλάκις ἐνουθετεῖ,
 ἃ ἐν τῇ μνήμῃ ἔναυλα, εὐγνώμων, τηρῶ ἔτι·
 „Ὡς δύο ἡ ἀτμήλατος ἔχει ὁδὸς, ὁμοίως
 „δύο ἐχέτω τροχιάς ὁ ἡθικός σου βίος,
 „τὸν τῆς Πατρίδος ἔρωτα τὸν ἀκραιφνῆ τὴν μίαν,
 „τὴν δὲ ἐτέραν σεβασμὸν βαδῶν πρὸς τὴν θρησκείαν,
 „τὰς μόνας πρὸς τὸν ἡθικὸν πρὸς ὃν ἀγούσας ὄρον
 „εὐδαίμονα τὸν ἔμφρονα τοῦ βίου ὁδοιπόρον.
 „Τῶν δύο μὴ ἀπέκκλινον κανόνων τούτων, ἵνα
 „μὴ πάθῃς τὰ παθήματα τὰ φοβερὰ ἐκείνα,
 „ἃ πάσχει ὁ διφρηλατῶν τῇ τοῦ ἀτμοῦ δυνάμει,
 „ἐὰν τῶν σιδηρῶν ὀγκῶν τὸ ἄρμ' αὐτοῦ ἐκδράμῃ.

„Παρέχειν τῆς Ἱατρικῆς συνυποτίθεμαι σοι
 „προθύμως τὴν ἀντίληψιν ἀεὶ τοῖς ἐνδεέσι,
 „τὸ τοῦ πτωχοῦ ἀρρώστου σου „εὐχαριστῶ“ νομίζων
 „δουκάτον ἀναφαίρετον, παντὸς φλωρίου μεῖζον.
 „Ὡς ἡ φρικώδης ἔχιδνα, τὸν θεῖον Παῦλον ἦτις
 „ἐν τῇ ἀξένῳ ἔδακε βηγγίμνι τῆς Μελίτης (γ.),
 „οὐδοτιοῦν εἰργάσατο τῷ Ἀποστόλῳ σῖνος,
 „ἀλλ' ἀβλαβῆς εἰς πῦρ αὐτὴν ἐνέβριψεν ἐκεῖνος,
 „οὕτως ἐὰν τὴν Ἀρετὴν ὁ τῆς συκοφαντίας
 „δάκη φαρμακωδέστατος σήψ, ἔχισ, ἀκοντίας,
 „ἐκείνη μένει ἀβλαβῆς, καίεται δὲ ὁ δράκων
 „ὑπὸ τοῦ μεταμέλου ὡς ὑπὸ πυρὸς ἀνδράκων.
 „Ὡς ὅτε δὲ τὴν δεξιὰν ὁ θεῖος Παῦλος ἦρε,
 „τοῦ ἔχεως ἐν ᾧ αὐτὴν συνέσφιγγον αἱ σπεῖραι,
 „φονεὺς ὁ μάκαρ ἔδοξε, θεόργιστος, προώλης,
 „τῷ ἔχει περιπεσῶν, σωθεὶς τοῦ πνιγμοῦ μόλις,
 „εἰς δὲ τὰς φλόγας ἀβλαβῆς βαλὼν τὸν δεινὸν ἔχιν,
 „θεὸς, θαυματῶν δυνάμιν ἔδοξε θεῖαν ἔχειν,
 „οὕτως ὁ ἔργα ἀγαθὰ καὶ φίλα Θεῷ πράττων,
 „ἄν, τῶν τοῦ φθόνου φοβερῶν διασωθεὶς κυμάτων,
 „ἐμπέσῃ τῇ ἐνύδρῳ συκοφαντίᾳ (ἦτις
 „χειρὸν δάκνει ἢ ἔχιδνα, σκορπίος, ἀμμοδύτης)
 „καὶ φέρῃ ἔτι δάκνοντα τὸν ἰοβόλον θεῖρα
 „περὶ τὴν εὐεργέτιδα αὐτοῦ, ἀπῶαν χεῖρα,
 „νομίζει τὸ σεβόμενον πλῆθος τὸν ἄνδρα τέως,
 „ὅτι θανάτου ἔνοχος καὶ ἀπαγχονιστέος·
 „ἀλλ' ὅταν τὸ ὀφείδιον αὐτὸς τὸ φρικαλέον
 „εἰς τὸ τοῦ μεταμέλου πῦρ ἐνρίψῃ, πολλῶ πλέον
 „τιμᾶται ὡς ἐνάρετος ἢ πρὶν παρὰ τῷ πλήθει,
 „χαίροντι ὅτι ὁ δακὼν ὄφις εἰς πῦρ ἐβλήθη.“

Ὅσον ἐμέ τὰ πάσῃ σου, ἀγαπητή μοι νῆσοι,
 οὐ θλίβουσι τὰ τοῦ Χριστοῦ τὸν λάτριν αὐτοῦ ἴσως,
 καὶ ἐκ τῶν κατ' Ἡρόδοτον ἱστορικῶν βιβλίων
 ἐμέ τὰ περὶ τῶν πασῶν τῶν σῶν λυποῦσι πλείον,
 ἢ αἱ σελίδες ὀπαδὸν τοῦ Ναζωραίου, ὅπου
 τὰ περὶ τῆς ὀδυνηρᾶς ποινῆς τοῦ Θεανδρόπου
 καὶ τῆς ἐκψύξεως αὐτοῦ ἐν φοβεραῖς βασάνοις
 Ματθαῖος, Μάρκος ἔγραψαν, Λευκᾶς καὶ Ἰωάννης.
 Τὰ δάκρυά μου ἔβρεξαν πολλάκις τὰ χωρία,
 ἐν οἷς ἡ Ἡροδότειος μυθεῖται ἱστορία
 περὶ τῆς σῆς σταυρώσεως, ἐν ἧ, Πατρίς μου φίλη,
 τὸ πῦρ, τὸ ξίφος, τὰ δεσμὰ οἱ τοῦ σταυροῦ σου ἦλοι.
 Πᾶν παλαιόν σου μάρμαρον, ἐπὶ τοσοῦτους μένον,
 Πατρίς, αἰῶνας ἐν τῷ σῷ ἐδάφει τεταμμένον,
 ἐκτάπτω ὡςπερ σεβαστοῦ γεννήτορος ὀστέον,
 μετ' εὐλαβείας υἱικῆς βαθείας ἀσπαστέον.
 Εὐρίσκων δὲ ἐπιγραφὴν ἐν λίθῳ σου ἀρχαίῳ,
 χαρᾶς ἐπὶ τῇ ποσῆτῃ εὐρέσει δάκρυ χέω,
 διευκρινῶν ὡς γράμματα, ἃ ἂν ἡμῖν χεῖρ φίλη,
 πολυετῶς ἀπόδημος, μακρόθεν ἐπιστείλη,
 καὶ ὡς τὰ γράμματα υἱὸς πατρὸς πλουσίου πένης
 τῆς διαθήκης τοῦ πατρὸς, ἀέλπτως εὐρημένης (δ.)
 Ἐν ἄγαλμά σου θραύοντας ἀγρότας ὅτε εἶδον,
 βαρβάρως, διὰ βαρειῶν, Πατρίς μου, λατομίδων,
 τοσοῦτον ἐνεποίουν μοι ἄλγος δεινὸν εἰ κτύποι,
 ὡς τοὺς κροτάφους ἢ τυπὰς εἰ τοὺς ἐμοὺς ἐκτύπει
 Ὡς ἀμαθῆς καλόγηρος, τὴν Ἰλιάδα ξύων
 ἐκ τῆς διφθέρας, θάυματα ἀνέγραφεν Ὀσίων,
 νῦν δ' ὁ φιλολογῶν Σοφὸς μοχθεῖ συντόνως ἵνα
 τὰ γράμματ' αὐτίς ἀναγνῶ τάρχέτυπα ἐκεῖνα,

οὕτως ἐν βαρβαρότητι κατέστρεψεν ὁμοίᾳ
 ὁ Χριστιανισμὸς τὰ σὰ ἑλληνικὰ μνημεῖα,
 ἐν δὲ τῷ τόπῳ, ἔνθα ἦν ἕκαστον τούτων, μίαν
 εὐτελεστάτην ἤγειρεν Ἀγίου ἐκκλησίαν·
 ἐγὼ δὲ, τὴν παλίμψηστον περγαμινὴν μεθ' ὅσου
 ὁ φιλόλογος, ἐρευνῶ πόσου τὸ ἔδαφός σου
 καὶ ἀναγνῶναι ἐν αὐτῷ πειρῶμαι παντὶ σῳίνει
 τὴν πάλαι ἱστορίαν σου, Πατρὶς πεπονημένη.
 Ποῦ τὸ σεπτὸν σου Δῆλιον, ἐν ᾧ ἡ Πολυκρίτη (ε.)
 ἀντάλλαγμα τῆς καλλονῆς τὴν λύτρωσίν σου ἤπει
 παρὰ τοῦ ἐμπαῤῷς αὐτῆς ἐρώντος Διογνήτου
 ἀπὸ τοῦ ἐρημοῦντος σε πολέμου τῆς Μιλήτου,
 καὶ ἔνθα ὁ Διόγνητος, ποινὴν δικαίαν τίων
 τῆς ἀσεβείας, λογχευθεὶς, κατέλυσε τὸν βίον;
 Ἡ πύλη δὲ ποῦ ἔκειτο τοῦ ἄστεός σου, ἥ τις
 τὴν ἐν Ψριάμβῳ εἴσοδον ἔσχε τῆς Πολυκρίτης;
 ἐκεῖ τὴν σῴτειραν αὐτοῦ παρῳένον ὁ σὸς δῆμος
 εὐγνώμων ὑπεδέξατο Ψεαίνῃ ἰσοτίμως,
 καὶ τόσοις τὴν ὁδὸν αὐτῆς ὑπέστρωσε στεφάνοις,
 ὥστ' ἐπ' ἰάσμων ἔβαινε καὶ ῥόδων ἢ νεᾶνις,
 καὶ ἐπὶ τῶν εὐόσμων σου βαδίζουσα ἀνῳέμων,
 εἰς τὰ τερπνὰ Ἠλύσια εἰςῆλθε τρισευδαίμων.
 Ποῦ τέῤῃαπται ἡ ἱερά σποδὸς τῶν σῶν λειψάνων;
 ἵνα σμικρὸν ἐκ τοῦ χοῦ τοῦ τάφου σου λαμβάνων,
 ἐκ τούτου πρόβασκάκιον, Πανεύφημε, ποιήσω
 καὶ φυλακτῆριον σεπτὸν τῆς δέρης ἐξαρτήσω,
 ἵνα μου τὸ φιλόπατρι ἀλύμαντον φυλάττη
 καὶ τῇ Πατρίδι με πιστὸν τηρῇ τῇ παμφιλτάτῃ.
 Διὰ σμικροῦ μολύβδου σὺ, τοῦ τῆς ἐπιστολῆς σου,
 τῷ μολυβδίνῳ βλήματι σφενδόνης μόλις ἴσου,

ὄλον ἀπέκτεινας στρατὸν πολέμιον καὶ μίαν
 τῆς σῆς πατρίδος ἔλυσας στενὴν πολιορκίαν,
 λατράϊως δ' ἐπίστειλασα ὑπὲρ πατρίδος, μένεις
 διδακτικὸν παράδειγμα σὺ πάσαις ταῖς παρθενοῖς,
 διδάσκον, ὅτι Ἑλληνὶς μόνον ἐπὶ ὀφέλει
 τοῦ προσφιλοῦς ἔπινους αὐτῆς κρυφίως γράμμα στέλλει,
 καὶ τῆς Πατρίδος ἑαυτῆς τὸν ἔρωτα τὸν πρῶτον
 ἠγεῖται καὶ τὸν κράτιστον ἀπάντων τῶν ἐρώτων.
 Ποῦ τέθραπται ὁ ἔνδοξος, Πατρίς, Δημοκρίτος σου (ς.),
 ὁ κλέους ἐπαυράμενος ἐν Σαλαμῖνι τόσου!,
 τρίτος ἐνάρξας τῆς κλεινῆς ἀνδρείως ναυμαχίας
 καὶ πέντε Περσικὰς ἐλῶν ταῖς ἐξ ναυσί σου νῆας,
 καὶ ὁ σωτὴρ γενόμενος νηϊ μιᾷ Δωρίδι,
 εἰς ἣν ἤδη ἐνήλλοντο πελεκυφόροι Μῆδοι,
 ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἀψευδὴς τοῦ Σιμωνίδου Μοῦσα,
 τοὺς ἄλλους τοῦ περικλεοῦς ἀνδρὸς διεξιούσα;
 Δεῖξον μοι τοὺς ἐκ τοῦ κλεινοῦ τοῦ Δημοκρίτου γένους
 ἐκ τῶν κατοίκων σου, Πατρίς, τυχὸν καταγομένους.
 Ἴσως τὸν σὸν ἀπόγονον, ἔνδοξε συμπολίτα,
 τῶν Ἐνετῶν ἀπόγονος μίσθιον ἔχει δῆτα·
 ἴσως ἐκ σοῦ, ἡ τάλαινα, ἐλκύουσα τὸ γένος,
 δυσείμων καὶ λιμώττουσα περικαλλῆς παρθενοῦς,
 λιποῦσα τὸ χωρίδιον, ἐν Βυζαντίῳ, ξένη,
 τὸν ἄρτον αὐτῆς, μογερὰ θεραπαινίς, κερδαίνει,
 καὶ ἐπιχαίνει τῇ τιμῇ αὐτῆς, τῷ σεμνῷ κάλλει,
 παντὸς ἠδυπαθοῦς αὐτῆς κυρίου ἢ ἀγκάλη.
 Τὸ αἷμα σου ἐν ταῖς φλεψὶ κυκλοφορεῖται ἴσως
 ἐμοῦ, οὗ ὅσον καὶ τὸ σὸν πρὸς τὴν δουλείαν μῖσος,
 καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅσον σὺ φιλοῦντος καὶ ἐτοίμου
 τεκμηριῶσαι τὴν ἐμὴν στοργὴν τῷ αἵματί μου.

Τὸ ξενικὸν ποῦ τείχισμα, ὅπερ τοῖς καταράτοις
 φυγάσι σου ἐδείματο ὁ Πέρσης Μεγαβάτης,
 στενωῶς πολιορκήσας σε τέσσαρας μῆνας μάτην,
 δύσμαχον ἄγων στρατιὰν πολυαριθμοτάτην
 ἐξ ἐπιλέκτων μαχητῶν Μιλήτου καὶ Περσίας,
 καὶ νῆας τάξας κύκλω σου Ἰοῶς πεντακοσίας;
 Ἀλλὰ οὐδόλως ἴσχυσαν οὐδὲ δυνάμεις τόσαι
 τὴν τοῦ Αἰγαίου πάγκαλον σὲ ἄνασσαν δουλώσαι
 καὶ ὑποξεῦξαι τὸν τοῦ σοῦ αὐχένα πάλιν δήμου
 τῷ τῶν ὀλίγων ἄρματι, Πατρίς ἀγαπητή μου (ζ').
 Ποῦ ἴσταντο τάγάλματα ἐκεῖνα, Πατρίς φίλη,
 τοῦ περιπύστου Βύζου σου ἃ ἔγλυψεν ἡ σμίλη,
 ταῦτα ποιῆσαι τῆς Λητοῦς αὐτὸν ἐκετευσάσης
 μετὰ δακρύων μητρικῶν καὶ λιπαρίας πάσης,
 καὶ ἃ πολλῶ ὑπέρτερα τῶν ἑαυτῶν ἐλπίδων
 Λητώ, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις ἐσχίρτων ὅτε εἶδον;
 Πρὸς τοὺς θεοὺς δὲ εὐσεβῶν καὶ τὸν κλεινὸν πατέρα,
 οὗ τῆς Φειδίου οὐδαμῶς ἦν ἡ γλυφίς ὑστέρα,
 ἀνέδειξέ' ὁ χρηστὸς αὐτοῦ υἱὸς τῷ Λητοῦς γένει
 τὸ ἔργον ἵνα ἐς αἰεὶ ἀμίλλης ὄρος μένη.
 Τῆς εὐσεβείας τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς σοφῆς μνημεῖα
 τέχνης τοῦ γλύφαντος πατρὸς, ἡ τύχη ὑμῶν ποία;
 τὸ πῦρ ἀπετιτάνωσεν ὑμᾶς καμίνου; εἴτε
 ἀγροῖκοι πρὸς αἱμασιὰν κατέδραυσαν χωρῖται;
 εἴτε ἀπήνεγκαν ὑμᾶς αἱ χεῖρες ἄλλοφύλων,
 πολύτιμον τοῦ ληστρικοῦ αὐτῶν ἐπίπλου σῦλον;
 εἴτε σὺ, Νάξος, ἐν τῇ γῆ τῇ σῆ, ὡς ἐν φιλτάτης
 μητρὸς ἀγκάλῃ, ἀβλαβῆ ἔτι αὐτὰ φυλάττετε
 μέχρις οὗ ἄλλην γενεάν κατοίκων ἕξις, πλεῖον
 τὴν τέχνην τῶν προγονικῶν τιμῶσαν κειμηλίων;

ἢ μὴ τοῦ ἔργου σώζεται μόνη ἢ ἀπλῆ μνεία
καὶ το ψιλὸν ἐπίγραμμα παρὰ τῷ Παυσανίᾳ; (η.)
Τίς ἢ Ξρηνώδης σου ἀκτὴ, ἀφ' ἧς ἡ Κρῆσσα κόρη
τὴν τοῦ Θησέως φεύγουσαν τριήρη εἶδεώρει,
καὶ γινομένην δύσοπτον, αἰεὶ ἀμυδροτέραν,
τέλος δέ ὄλως ἀφανῆ τῆς Ὀρτυγίας πέραν;
καθῶς, ὅσον ἀφίστανται τοῦ ἐνεστῶτος, ἤττον
τῇ μνήμῃ γίνοντ' ἐναργεῖς νεκρῶν ἀειποδῆτων
τῆς προσφιλοῦς καὶ σεβαστῆς μορφῆς οἱ χαρακτῆρες,
ὡς πᾶν τῆς πλάνου βιοτῆς συμβεβηκὸς Συμῆρες.
Σὺ τῇ Ἑλλάδι ἀφορμὴ κλέους, Πατρίς, ἐγένου
ἀφδίτου, ὑπὸ τῶν ἐθνῶν ἀπάντων ζηλουμένου,
τὸν πρῶτον ἤττης κόλαφον σὺ τῇ Περσίᾳ δοῦσα
καὶ πρώτη κατασχύνασα, σμικρὰ νησίς, τὰ Σοῦσα,
τὸν Πέρσῃν ἀποκρούσασα στρατάρχην Μεγαβάτην,
ὅστις, πολιορκήσας σε τέσσαρας μῆνας μάτην,
εὐστόλους ἐπαγόμενος δις ἑκατὸν τριήρεις,
πολιορκίας μηχανῶν, στρατοῦ λογάδος πλήρεις,
εἰς τὴν Ἀσίαν αἰσχιστα ὄχετο, καθῶς πράττων,
οἰμώζων τὴν ἀπώλειαν νηῶν, ἀνδρῶν, χρημάτων (ζ.).
Οὕτως ἐγένου τῶν κλεινῶν ἀγώνων σὺ αἰτία,
ἀφ' ὧν τοσαῦτα ἤρατο ὁ Ἕλλησιν ἀριστεία
ἐν Μαραθῶνι, Πλαταιαῖς, Μυκάλῃ, Σαλαμῖνι,
καὶ δόξαν, ἥτις, τηλαυγῆς, ὑπέρλαμπρος, οὐ δύνει.
Σὺ τῆς Ἐλευθερίας εἶ ἡ Πρωτομάρτυς, ὅτι
τοῦ μαρτυρίου σὺ αὐτῆς τὰ ἄλγη ἔσχες πρώτη·
τὸ πρῶτον θυμὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Πέρσου σὺ ἐγένου,
τὴν ὑπὸ σοῦ ἤτταν αὐτοῦ τὴν πρὶν ἐκδικουμένου·
τὰ ἱερὰ, τὴν πόλιν σου δι' ἀπανθρώποτάτης
ὁ Ἀρταφέρνης στρατιᾶς ἐνέπρησαν καὶ Δᾶτις,

ζωγήσαντες δ' οἱ ἄγριοι τοῦ Πέρσου ἐπιφοροί
 ὄσους οὐκ ἔφυγαν τῶν σῶν κατοίκων εἰς τὰ ὄρη,
 ἐξανδραποδισάμενοι, ἀπέσπασαν, δειλαίους,
 τῆς μητρικῆς ἀγκάλῃς σου, Πατρίς, ἄνευ ἐλέους.
 Ταῦτα περὶ τῆς τότε σου οἰκτρᾶς πανωλεθρίας
 ὁ μέγας ἱστορεῖ, Πατρίς, πατήρ τῆς ἱστορίας (2.)
 ἀλλ' ἕτερος Ἡρόδοτος (οὐ ἄψευδές βιβλίον
 ἐστὶν ἢ μνήμη γενεῶν περίπου διςχιλίων)
 ἢ τοπικὴ Παράδοσις καὶ ἄλλην παραδίδει
 κάκωσιν, ἣν σε ἀπηνῶς εἰργάσαντο οἱ Μῆδοι·
 εἰς ἄντρον, λέγει, πρὸς τῇ σῇ ὑψίστῃ ἀκρωρεῖα,
 τῶν τέκνων σου κατέφυγαν ἀπόλεμα μυρία,
 γυναῖκες, παῖδες, γέροντες, τὸν ἐν τῷ ὄρει ἵνα
 τιμώμενον Μηλώσιον προστάτην σχῶσι Ζῆνα·
 ἀλλ' ἀπηνῶς τὸ σπήλαιον ὁ Πέρσης φράξας ξύλοις,
 καὶ συγκομίσας πρὸ αὐτοῦ πληθῦν εὐφλέκτου ὕλης,
 ἀνῆψε καὶ τῶν τέκνων σου οὐδέν τῶν τριςδειλαίων,
 τοῦ βαραθρῶδους, φλογεροῦ ἵπνου ἐξῆλθε πλέον (1.)

Τὸ παλαιὸν διδάσκουσα ὄνομ' αὐτῆς βλαστάνει,
 τοῦ Θεοφράστου ἐρμηνεύς, ἐκάστη σου βοτάνη,
 ἣν ἔτι ὀνομάζουσι καθὼς ὁ Ἕλληρ ὅτε
 συνέγραψεν Ἴουσιεύς οἱ σοὶ σκαιοὶ ἀγρόται.

Πᾶσα σου δέ, πολυῖχθυσ, εὐκοχλος, παραλία
 τ' Ἀριστοτέλους ἐξηγεῖ διαφραδῶς βιβλία,
 καὶ οἱ ἐν τῇ θαλάσῃ σου, Πατρίς, τῇ σαπφειρίνῃ
 νηχόμενοι μελάνουροι, σκορπίοι, ἐρυθρίνοι,
 λαύρακες, φάγροι, γαλεοί, χάνναι, ὄρφοι, ἐγγέλυς
 καὶ νῦν καλοῦντ' ὡς ὁ κλεινὸς καλεῖ Ἀριστοτέλης.

Ἐκαστον κεραμίου σου ἀρχαίου θραῦσμα, μένον
ἐπὶ αἰῶνας ἐν τῷ σῶ ἑδάφει ἐρρίμμενον,
μετὰ τοσοῦτους ὑετοὺς καὶ προστριβάς, ἀκμαῖον
τὸ στίλβωτρον σώζει τῶν σῶν εὐτέχνων κεραμῶν
καὶ πρὸς τάξιοθ' αὐμάστα κεράμι' ἀμιλλᾶται,
ἃ τεχνουργοῦσιν ἐκπρεπῶς ἐν Σέβραις οἱ Γαλάται,
ἀδυνατεῖ δ' ὁ Χημικὸς εὐρεῖν ἢ ὕλη ἢ τις,
δι' ἧς αὐτὸ ὁ παλαιὸς ἐπέχρωσε τεχνίτης.
Εἰ λέγει ἀληθῆ ὁ σὸς Ἀγλαοσθένης, ὅτι
τὸ νόμισμα ἐφεῦρες σὺ, χαράξασα ἢ πρώτη (ια'),
σὺ ὄντως εὐεργέτις εἶ μεγίστη τῶν ἀνθρώπων,
τῆς εὐχεροῦς διδάξασα συναλλαγῆς τὸν τρόπον.

Ἐν σεβασμῷ τὸ ὄρος σου ἀνέβην βαθυτάτῳ,
ὅπου ὁ Ζεὺς Μηλώσιος τὸ πάλαι ἐτιμᾶτο (ιβ'),
ὅστις οὐδέν' ἀκούει νῦν λατρείας ἄλλον αἶνον
ἢ τῶν αἰγῶν τὸ βέλασμα τῶν πέριξ νεμομένων,
καὶ οὗ οὔθ' ὁ σεπτὸς ναὸς σώζεται πλέον, οὔτε
τὸ μηλοσῶον ἄγαλμα, τὸ δ' ἄλλος βεβηλοῦται,
ἢ δὲ ἀρχαιοχάρακτος ἐπιγραφὴ εἰς μάτην
τοῦ ἱεροῦ τὸν ἐναγῆ ἀπείργει ὄρειβάτην.
Εἰς τὴν ἀγίαν κορυφὴν ἐκείνην φθᾶς, τῶν νήσων
τῶν πέριξ τὸν χαρίεντα χορὸν περισκοπήσων,
μετ' ἀκαλύπτου κεφαλῆς καὶ σεβασμοῦ βαδέος
τὸν εἰς τὸν Δία ἔμελψα τρίς ὕμνον τοῦ Ὀρφείως.
Ἐκεῖ ὁ Τουρνεφόρτιος, ἀρχιερεὺς μεγίστης
θεότητος, τῆς τοὺς Σοφοὺς ἐχούσης πάντας μύσταις,
τῷ παγκοσμίῳ γνώμονι σταυρῷ ἑαυτοῦ μίαν
ἐτέλεσε τῆς γενικῆς θρησκείας λειτουργίαν,

τῆς Ἐπιστήμης ὁ σεπτὸς ὄρισας ἀρχιϋότης
 ἢ Δέσις γεωγραφικῶς τῶν πέριξ νήσων ἢ τις (ιγ').
 Τελῶν δὲ τὴν πανίερον αὐτοῦ μυσταγωγίαν
 στολὴν ἡμφίεστο λαμπρὰν, τῶν βαρυτίμων λίαν,
 πρὸς ἧς ὠνήν οὐκ ἐξαρκεῖ ἀπάντων τὸ χρυσίον
 τῶν ἀπειροταλάντων μὲν, ἀλλ' ἀμαθῶν πλουσίων,
 καὶ πρὸς ἣν μάτην τῆς χλιδῆς τὸ κάλλος ἀμιλλᾶται,
 ἣν ἐν Λουγδούκῳ εὐτεχνοὶ ὑφαίνουσι Γαλάται,
 καὶ ἧς τιμᾶται πῆχυς εἰς τοῖς ἡγεμόσι πλεῖον
 ἢ δίμιτον πρὸς ἐνδεῶν ἀμφίεσιν χιλίων·
 ἡμφίεστο δὲ ὁ κλεινὸς τῆς Ἐπιστήμης μύστης
 τῇ τῆς σοφίας ἑαυτοῦ εὐχλείᾳ τῆς ὑψίστης,
 ἣν ἑαυτῷ εἰργάσατο, ἐμμόχθως ἐνυφάνας
 ὅσας περιηγούμενος ἀνέγραψε βοτάνας.

Μυσταγωγὸς Δεότητος καὶ γὰρ μεγάλης, ἣτις
 ἐν τοῖς ἀγνοῖς τῶν καρδιῶν λατρεύεται ἀδύτοις,
 τῆς κλειζούσης τοὺς λαοὺς Ἐλευθερίας, μίαν
 ἐκεῖ ἐτέλεσα σεπτὴν ἱεροτελεστίαν·

ὡς ἱερεὺς χριστιανός, ἀμοιβαδὸν τὰ δύο
 προσάγων δακτυλῖδια τῇ νύμφῃ, τῷ νυμφίῳ,
 μνηστεύει ὑπερχαίροντας ἀλλήλοις καὶ ταχεῖαν
 αὐτοῖς τὴν πολυπόθητον προμνήσσει συζυγίαν,

έ	.	.	.	.	.	.	.	ρων,
ά	.	.	.	.	.	.	.	ρων,
κ	.	.	.	.	.	.	.	δων,
μ	.	.	.	.	.	.	.	δων,
τ	.	.	.	.	.	.	.	σία,
ώ	.	.	.	.	.	.	.	σία (ιδ').

Ἴδου χορὸς περικαλλῶν, φαιδρῶν, ἀγνῶν παρθένων,
 κύκλω τῆς πρώτης ἀδελφῆς αὐτῶν συνορχουμένων

τῆς νησιώτιδος σειρτῆς ὀρχήσεως τὸ εἶδος,
 ἐν ἧ ὡς καψιδρώτιον ἐκάστης ὀρχηστρίδος,
 ᾧ ἔχεται τῶν παρ' αὐτῇ χορευούσων παρ᾽ένων
 (ὑπὸ τῶν τοῦ Δεοῦ χειρῶν λαμπρῶς ἐξυφασμένον·
 ἡ κρόκη αὐτοῦ ἄργυρος καὶ σάπφειρος ὁ στήμων)
 συνείρει τὸν φαιδρὸν χορὸν ἢ ἄλς ἢ λειοκύμων.
 Ἐκάστη αὐτῶν εὐκλειαν ἀρχαίαν μίαν φέρει
 ὡς ὄρμον ἀδαμάντινον λαμπρὸν περὶ τῆ δέρη.
 Ἐνδοξοὶ νῆσοι, χαίρετε, κανᾶ ἀνδῶν πλήρη.
 Οἷα αἰσθήματα ὑμῶν ἡ Δῆα διεγείρει!
 Ἐκάστη, δακτυλίου ὡς σαρδόνυξ, ἡ ἀχάτης
 γλυπτὸς, ἐν φέρει εἰκασμα γλυφῆς ἐντεχνοτάτης·
 ἡ Πάρος τὸν κλεινὸν αὐτῆς πικρὸν ἱαμβογράφον,
 οὗ ἀντὶ δάφνης νήριον τὸ στέφος τῶν κροτάφων·
 τὴν προδοσίαν τῆς Τιμοῦς, Δίκης παρ' ἧ ἀγχόνῃ,
 καὶ πλήττουσα ἡ Δήμητρα τὸ Μιλτιάδου γόνυ (ιε').
 Τῇ δακτυλιολίθῳ ἐν τῇ τιμαλφεὶ τῆς Ἰου
 μνημεῖον, τὸ τοῦ ἀοιδοῦ ἐγγέγλυπται τοῦ Δεῖου.
 Τῇ Δήλῳ Σαυμασίως ὡς εἰσὶν ἐπειρασμένα
 τὸ τοῦ Δηλίου ἄγαλμα καὶ τῆς Λητοῦς ἡ γέννα.
 Τῇ Σύρῳ ἐπιγέγλυπται Ἄτλας, ἐφ' οὗ τῶν ὤμων
 ὁ ἐν αὐτῇ ἐφευρεθεὶς φέρεται ὠρογνώμων.
 Ἡ ἀδελφοκτονία δέ, δι' ἣν ἡ Κλειὼ φρίττει (ις'.)
 τῇ Μήλῳ καὶ ἡ Σαυμαστῇ ἐν Λούβρῳ Ἀφροδίτη.
 Ἡ Πολυκρίτη, Νάξος, σοὶ ἐγγέγλυπτ' ἡ κλεινὴ σου,
 ἡ γέννησις καὶ αἱ τροφοὶ αἱ τρεῖς τοῦ Διονύσου·
 ἡ Ἀριάδνη ἐν δεινῇ ὀρῶσα ὀγωνίᾳ
 τοῦ ἐραστοῦ ἀπαίρουσαν πλησίστιον τὴν νῆα.
 Ὁ τῆς Μυκόνου τὴν γλυφὴν ἐμφαίνει αἱματίτης
 τῆς τῶν Γιγάντων παγγενεὶ ὑφ' Ἡρακλέους ἠττης (ιζ').

ἢ Γύαρος δ' ἐξόριστον Ῥωμαῖον, ὅστις, τάλας,
 ποδαῖ δεσμώτης τῆς μακρὰν Πατρίδος τὰ ἀγκάλας (ιη').
 Τῆς Τήνου ὁ πολύτιμος σαρδόνυξ γλυπτὸν φέρει
 Ἄγγελον διπτάμενον Θεοῦ ἐν τῷ αἰθέρι,
 φέροντα κρίνον, καὶ σεμνὴν παρθένον, ἧς τὸ κάλλος
 φωτὸς περὶ τὴν κεφαλὴν εὐάκτιν στέφει ἄλλως,
 καὶ ἦτις πρὸς τὸν Γαβριὴλ ἐκδάμβως ἀναβλέπει,
 ὡς τὰ εὐάγγελα αὐτοῦ ἀκρωμένη ἔπη.
 Ἐν τῇ τῆς Κύπρου τιμαλφῆ ἰάσπιδι Ὑγεία
 γλυπτὴ προχόη ποδαλγοῦς καταιονᾶ τὰ γυῖα.
 Τῷ πολυτιμοτάτῳ δὲ τῆς Χίου σμαραγδίῳ
 ἐγγεγλυμμένοι γεραροὶ εἰσὶ πρεσβῦται δύο·
 ὁ Ὀμηρος, δαφνοστεφῆς καὶ σκῆπτρον φέρων, οἷα
 ἄναξ ἐν τῇ τῶν ποιητῶν τῶν ἐπικῶν χορεῖα·
 ὁ Κοραῆς, χειραγωγῶν περικαλλῆ παρθένον,
 ἧς φέρουσι κρίκους δεσμῶν τὰ γυῖα τετραυσιμένον·
 ὁ σοφὸς γέρων δ' ὀδηγεῖ τὴν κόρην εἰς τὸν θρόνον,
 ὃν ἄνασσα παγκόσμιος κατεῖχε πρὸ αἰώνων.
 Ὁ Σάμου φέρει σάπφειρος ἄνδρα, ὅς τ' ἔμμα αἴρων
 εἰς οὐρανοῦς, παρατηρεῖ τὰς σχέσεις τῶν ἀστέρων·
 τὸν εὐκλεῆ Ἀρίσταρχον, τῆς Σάμου γόνον, ὅστις
 πρῶτος ἐγένετο σοφὸς ἀστρονομίας γνώστης
 ἐν χρόνοις, κατ' οὓς τῶν σοφῶν Ἐρσχέλων καὶ Νευτόνων
 οἱ πρόγονοι ἐγίνωσκον ὑαίνας κτείνειν μόνον.
 Ἐπι δὲ φέρει τὴν Θεάν, ἦτις, εὐμενεστάτη,
 τῶν γάμων καὶ τῶν τοκετῶν τὸ πάλαι ἐπροστάτει·
 τὴν Ἥραν, ἧς, ὡς τοῦ Διὸς ἀγαπητῆς συζύγου,
 ἐκεῖ ὑπὸ τοῖς ἄνδρασι ἐκλοχευθεῖσης λύγου,
 ἐν Σάμῳ μέγας ἦν ναὸς, οὗ οὐδεὶς ἴσος τέως,
 ὡς ἱστορεῖ ἡ „Θάλεια“ τοῦ Ἀλικαρνασέως (ιδ').

Τῆς Πάτμου δὲ ὁ σάρδιος τὸν ~~Θεοδότου φῶς~~,
 τὴν „Ἀποκάλυψιν“ αὐτοῦ γράφοντα ἐν διφθέρα
 καὶ παρ' αὐτῷ ἑπτὰ σεμνάς παρθένας, τῆς Ἀσίας
 ἐν προσδοκίᾳ τὰς ἑπτὰ ἁγίας Ἐκκλησίας
 ἵνα τὸ φρικτὸν μάθωσιν ὄραμα, ὃ ἐφάνη
 παρὰ Θεοῦ πρὸς φωτισμὸν αὐτῶν τῷ Ἰωάννῃ (κ.).

Τῆς ἐν τῆς Κρήτης τῷ γλυπτῷ ἀδάμαντι (κα.) εἰκόνας
 ὑπόθεσις ὁ βύσιος τοῦ Μινωταύρου φόνος.

Π	.	.	.	.	.	.	.	ον,
μ	.	.	.	.	.	.	.	ον,
τ	.	.	.	.	.	.	.	ρας,
τ	.	.	.	.	.	.	.	ρας (ιδ.).

Προεγγλυπται τῇ λίθῳ δὲ καὶ ἡ δικαιοκρίτις
 τῶν ἡγεμόνων ξυνωρίς τῆς περιφάντου Κρήτης,
 ὁ Μίνως καὶ Ῥαδάμανθυς, οἱ θεῆντες νόμους ὅτε
 ἀτάσθαλ' ἦρχον πανταχοῦ καὶ ἄνομοι δεσπότες.

Ἔτι δ' ἐπείργασται φαιδρὰ ἡ Ἀριάδνη, ἥτις
 ἀπαίρει σὺν τῷ ἐραστῇ λάθρα μακρὰν τῆς Κρήτης,
 ὅς αὐτὴν εἶτα ἐν ἀκτῇ κατέλιπεν ἐρήμη,
 ἐν ἀπογνώσει τὸ πικρὸν ἀναβοῶσαν „οἴμοι“,
 τὸ τὰς εὐπίστους νοουθετοῦν παρθένας πολλῶ πλεῖον,
 ἢ βίβλων παραινετικῶν αἰ συμβουλαὶ χιλίων.

Τίνος τῶν ἐν τῷ πέριξ σου χορεύοντι διάσω
 παρθένων, Νάξος, εὐκλεῶν τὴν δόξαν πρώτης ἄσω;
 Προτέρως τίνος ἐξ ὑμῶν τὸ κάλλος ἐξυμνήση
 ἡ Μοῦσα μου, ἀνδοστεφεῖς, τερπναὶ Μακάρων νῆσοι,
 ἅς περιβάλλει τῆς ἁλὸς ὁ ἄργυρος, μαρμαίρων,
 ὡς ἐπαργύρων πρόσωπα εἰκόνων πανιέρων,
 ἢ λείψανα πανσέβαστα, θαυματουργὰ, Μαρτύρων
 ὡς στιλβηδῶν ἐντὸς θεῶν ἀμπέχει ὀλαργύρων,

ἄς προσκυνούσιν εἰ πιστοὶ Χριστιανοὶ μετ' ὅσου
 ἐγὼ, Πατρίς μου, σεβασμοῦ τὸ θεῖον ἔδαφός σου;
 Ἰδοῦ, τῇ Νάξῃ μονονοῦ συμβάλλουσα τὰς χεῖρας,
 ἡ Πάρος, ἡ τὸν ἀνακτα τεκοῦσα τῆς σατύρας,
 Ἀρχιλοχον, οὗ ἕκαστον τῶν λυρικῶν κρουμάτων
 πρὸς τῆς Κακίας βέλος ἦν τὸν δώρακα διαττον,
 ὡς εἰ τὴν λίραν ἑαυτοῦ ἐξήρτυε, τανύων
 τρίχας, ἀπὸ τῶν κεφαλῶν ἐκσπῶν τῶν Ἐρινύων.
 Σὺ τοῖς θεοῖς τὸ μάλιστα, Πάρος, πεφιλημένον
 ἀνάστημα, τὸν ἥδιστον λατρείας ἔδωκε αἶνον,
 τὸ πάλλευκον ἀλάβαστρον τῶν θεῶν ἀγαλμάτων
 ἀνενεγκοῦσα εὐσεβῶς ἀπὸ τῶν σῶν ἐγκάτων.
 Τοῦ Πραξιτέλους ὄφθησαν περίξ, μετὰ ἀμίλλης
 σφοδρᾶς, οἱ δώδεκα θεοὶ ἐρίζοντες ἀλλήλοις
 πολλάκις, ὅτε ἤρχετο ἡ τοῦ κλεινοῦ τεχνίτου
 χεὶρ ἄγαλμά τι ἐκ τοῦ σοῦ καλλιτεχνεῖν λυχνίτου,
 ἕκαστος δὲ τὸν ἕκταμβον ἐπὶ τῇ ξένη πάλη
 τεχνίτην τᾶγαλμα αὐτοῦ ποιῆσαι παρεκάλει.
 Ἄνευ τοῦ σοῦ νῦν Χρονικοῦ τοῦ μαρμαρίνου (κβ.) μένεις
 δίκην γραδὸς τῆς ἑαυτῆς μνήμης ἑστερημένης.
 Ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ εἰς διδάσκει τῆς Ὁξφόρδης
 τὴν ἱστορίαν λίθος σου πανάρχαιος τοῖς λόρδοις.
 Δακρύων καὶ βαρύθυμος τὴν κεφαλὴν μου σεῖων,
 ἐπὶ πολὺ τὸ δυστυχὲς ἠτένιζα νησίον,
 τὴν τόσην τῆς πατρίδος νῦν κατάπτωσιν οἰκτεῖρων
 τῶν τῆς Μιλήτου εὐκλεῶν, σοφῶν καταρτιστήρων·
 αἱ περίξ ὡς ἀβέλτερον σκώπτουσι πᾶσαι νῆσοι
 τὸν Πάριον νῦν, εὐδοξον πάλαι ἐπὶ φρονήσει
 τοσοῦτον, ὥστε εἴλετο ἐκ πάντων τῶν Ἑλληνικῶν
 ἡ φθισιδῶσα Μίλητος ἀκέστορα ἐκείνον (κγ.).

Καὶ σὺ, σμικρὰ Ὠλίαρος, ἀκόσμητος οὐ μένεις,
 ἀλλ' ἐπιδείκνυσαι καὶ σὺ τὸ ἄντρον σου τοῖς ξένοις (κδ.').
 Τὴν λειτουργίαν ὅτ' αὐτῶν ἐν τῇ ἄδαμαντίνῃ
 ἐκείνη ἐκκλησίᾳ σου ἐτέλουν οἱ Λατίνοι
 ἐν νυξὶ μέσαις, καὶ φανῶν ὑπὸ φωτὶ παμπόλλων
 οἱ σταλαγμῖται ἔλαμπον τῶν διαλίπων δόλων
 (ἐνθά τὸ φῶς καὶ ἡ μολπὴ ἄγνωστα ἦσαν τέως,
 ἀλλὰ τὸ κράτος ἦν σιγῆς, σκότους φρικτοῦ, βαθεῖος),
 αἱ Νύμφαι ἐξενίσθησαν, αἱ ἅπ' αἰῶνων ζῶσι
 ἐν τοῖς τοῦ ἄντρου σιγηλοῖς καὶ σκοτεινοῖς κευδμῶσι,
 ἀπαύστως ὠραΐσμασι κοσμοῦς ἄδαμαντινοῖς
 τῆς κατοικίας ἑαυτῶν πάντα μυχὸν ἐκείνης,
 πρὸς μίαν πτύχα, κόρυμβον, δύσανον ἓνα μόνον
 ἐφ' ὅλην ἐργαζόμεναι ἑκατοστὸν αἰῶνων.
 Ὅπόσον τοῦ θεάματος τὸ μεγαλεῖον μεῖζον!,
 εἰ κληρὸς ἀνατολικὸς, τῇ γλώσσῃ Ἑλληνίζων,
 τὴν λειτουργίαν, ἐν χρυσαῖς στολαῖς, ἐκεῖ ἐτέλει,
 προσάδων τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Κοσμᾶ τὰ μέλη,
 τῇ θεῖᾳ γλώσσῃ χρώμενος, πασῶν τῶν ἐγνωσμένων
 γλωσσῶν τῇ πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ προπεδωδεστάτῃ αἶνον.
 Τῆς εὐμελείας ἔγγιστα εἰσὶν αὐτῆς τὰ κάλλη,
 ἐν ἧ περι τὸν Ὑψιστον χορὸς Ἀγγέλων ψάλλει·
 δι' ὃ τὸ θεῖον ἡ μολπὴ τῶν ἐν τῇ Ἑλληνίδι
 ἁσμάτων μᾶλλον ἢ ᾠδὴ ἐν ἄλλῃ γλώσσῃ ἦδει.
 Ἑλληνιστὶ ἐφθέγγετο ὁ πάλαι τὰς Ἀθήνας
 τῆς Ἱερουσαλήμ σεπτὰς προδρόμους ἀποφύνας·
 ἐκεῖ ὁ θεῖος τοὺς λαοὺς ἐδίδαξε Σωκράτης
 τοὺς νόμους θείας ἠθικῆς, χριστιανικωτάτης,
 καὶ τὴν ψυχὴν ἐκήρυξεν ἀθάνατον, τῆς θείας
 τὸ κώνειον σχῶν ἀμοιβὴν αὐτοῦ διδασκαλίας,

ὡς ἐπὶ τῷ κηρύγματι αὐτοῦ ἀλγεινοτέρας
 βασάνου ὁ Θεάνθρωπος τοὺς ἤλους ἔσχε γέρας·
 δι' ὃ τὸ θεῖον ἢ μολπή τῶν ἐν τῇ Ἑλληνίδι
 ἁσμάτων μᾶλλον ἢ ὠδὴ ἐν ἄλλῃ γλώσσῃ ἦδει.
 Τῶν ἀγαλμάτων καὶ ναῶν οἱ ἔξοχοι ἐργάται,
 μάτην πρὸς οὐς ὁ κατ' ἡμᾶς τεχνίτης ἀμιλλᾶται,
 Ἑλληνιστὶ ἐφθέγγοντο καὶ ἐν τοῖς παρθενῶσι
 αὐτῶν ὑμνεῖτο ὁ Θεὸς ἐν Ἑλληνίδι γλώσσῃ,
 τὰ δὲ ἀγάλματα αὐτῶν, ὧν ἐν τῇ ὑψηλίῳ
 ἀνθρώπου χεὶρ ἄχρι τοῦ νῦν οὐκ ἔγλυψε καλλίῳ,
 ἀξίως ἐγεραίροντο τῇ τῶν Ἑλλήνων γλώσσῃ,
 ἣτις ἀμίλλῃς πρόκειται φθογγῇ ταῖς ἀηδόσι,
 καὶ ἣτις τῇ ἠδύτητι αὐτῆς τὸ θεῖον κάλλος
 τῶν ἀγαλμάτων καὶ ναῶν ἐπηύξανε μεγάλως·
 δι' ὃ τὸ θεῖον ἢ μολπή τῶν ἐν τῇ Ἑλληνίδι
 ἁσμάτων μᾶλλον ἢ ὠδὴ ἐν ἄλλῃ γλώσσῃ ἦδει.
 Ἑλληνιστὶ συνέγραψαν τὸ τῶν Εὐαγγελίων
 οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταὶ θεόπνευστον βιβλίον,
 καὶ τὰς περὶ τοῦ ἱεροῦ δικαίου συζητήσεις
 Ἑλληνιστὶ αἱ σύνοδοι ἐποίησαν ἐπίσης,
 τὴν γλώσσαν σου προκρίνασαι, Ἑλλάς, ἐν τοῖς κανόσι,
 τῆς Ἐκκλησίας οὔτινες τὴν νῆα κυβερνῶσι.
 Ἑλληνιστὶ ἐγράφησαν καὶ τῶν τριῶν μεγάλων
 τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οἱ λόγοι διδασκάλων,
 ὧν τὴν χρυσοῦν εὐέπειαν, ἀνέφικτον εἰσέτι,
 ἀνδράμιλλοι ἐζήλωσαν εἰς μάτην Βοσσοῦετοι·
 δι' ὃ τὸ θεῖον ἢ μολπή τῶν ἐν τῇ Ἑλληνίδι
 ἁσμάτων πλεῖον ἢ ὠδὴ ἐν ἄλλῃ γλώσσῃ ἦδει.
 Τοῦ πολυθεϊσμοῦ ἰδοὺ ἢ Βηθλεέμ, ἢ Δῆλος,
 τῇ γενετείρᾳ τοῦ Χριστοῦ τεκοῦσα ἐναμίλλως·

ἐπὶ γὰρ ταύτης, ἐν τιμῇ τοῖς χρόνοις οὔσης πρώτης,
 ἐτέχθη ὁ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων Φωτοδότης,
 ὁ Φοῖβος, ὁ τοῦ αἰσθητοῦ φωτός δοτῆρ, Ἀπόλλων,
 τῶν Σηλειῶν αὐτοῦ Χριστὸς ἐννέα Ἀποστόλων,
 ἐν δὲ τῇ Σεία Βηθλεέμ ὁ τὰς φυλάς ἀπάσας
 τῷ Σείῳ φέγγει τῆς αὐτοῦ Σρησκείας καταυγάσας.
 Δωροφοροῦσαν προσδοκᾶς κατ' ἔτος, Δῆλος, μάτην
 τὴν Σεωρίδα Ἀθηνῶν τὴν πολυτελεστάτην.
 Οὐδένα σοι νῦν Σεωρὸν τριήρης ἄγει πλέον,
 ἀλλ' ἔστιν ὅτ' αἰγῶν ὀγκὰς ἀγέλην πειναλέων,
 ἵνα τοὺς Σάμνους φάγωσιν, οὓς φύει ἡ σεπτὴ σου
 γῆ μόλις ἔτι, τῆς στοιβῆς, τοῦ λήδου, τοῦ κυτίσου,
 ζηλοτυπεῖ δ' ὁ Δῆλιος Ἀπόλλων τοὺς εἰς Τῆνον
 προσικνουμένους Σεωροὺς ὀρῶν τῶν Πανελλήνων.
 Τῶν ἐορτῶν ποδῶν ἰδεῖν ἐκείνων μίαν μόνον,
 τὸ πάλαι ἅς ἤγεν ἐν σοὶ τὸ Σέβας τῶν προγόνων,
 τάδε ἀπὸ τῆς τοῦ „Διὸς“ (κε.) πανσέπτου ἀκρωρείας
 ἀναφωνῶ, πρὸς οὐρανὸν χεῖρας ὑψῶν ὑπτίας·
 „Ζεῦ, ὅςτις πάλαι, τῶν ποιμνῶν ὡς σωστικὸς προστάτης,
 „λατρείας ἀπελάμβανες ἐνθάδ' εὐλαβεστάτης,
 „καὶ οὐ τὸ ἄλλος ἄβατον τοῖς ἀλιτροῖς φυλάττει
 „ἔτι καὶ νῦν ἐπιγραφή ἐκεῖ ἀρχαιοτάτη,
 „καὶ ὅςτις τοῦ Ὀλύμπου σου ἐκδιωχθεὶς, δυσφόρως
 „εἰς τοῦτο τὸν σὸν Σρόνον, Ζεῦ, μετήνεγκας τὸ ὄρος,
 „ὅ το σεπτὸν σου ὄνομα διατηρεῖ νῦν ἔτι,
 „ἐν ποίησόν μοι Σαῦμα νῦν, ἐντέρμῳ σου ἰκέτη·
 „δείξον μοι μίαν ἐορτὴν, σεισίχθων, τῶν Δηλίων,
 „ἐλέως τῆς δεήσεως τῆς λιπαρᾶς μου κλύων·
 „εἰς μάτην ἀπεκδέχεται ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη
 „τὸ ὄμμα μου τὸ σὸν ἰδεῖν Σαυμάσιον, Κρονίδη.

„Ψευδόσες, τὸν ἄρνον σου, κρημνίσας σε, δικαίως
 „ὁ σταυρωθεὶς ἐν Γολγοθᾶ κατέσχε Ναζωραῖος.
 „Σοί, τῷ ἐν τῇ περικαλλεῖ τεχνέντι ταύτῃ νήσῳ,
 „σοὶ εὐλαβῶς τῷ εὐαστῇ προσπίπτω Διονύσω·
 „δείξον μοι μίαν ἑορτὴν, Αἰθαῖς, τῶν Δηλίων,
 „προφρόνως τῆς δεήσεως τῆς λιπαρᾶς μου κλύων.
 „Ψευδόσες, Βάκχε, καὶ σὺ καὶ τὴν λιπαρωτάτην
 „εὐχὴν μου καὶ πρὸς σέ ἰδοὺ ἀπέτεινα εἰς μάτην·
 „δικαίως ἄρα οὐδεὶς νῦν σὸν δώρημα τὸν οἶνον
 „νομίζει, οὐδὲ μέμνηται σοῦ, Βάκχε, αὐτὸν πίνων,
 „ἀλλὰ τοῦ εὐλογήσαντος τὰς ὕδατος ἐξ πλέας
 „ὑδρίας πάλαι ἐν Κανᾶ, τῇ κώμῃ Γαλιλαίας,
 „καὶ εἰς ἠδὺν τὸ ἐν αὐταῖς ὕδωρ μεταβαλόντος
 „οἶνον καὶ δείξαντος θεός ὅτι ἐκεῖνος ὄντως.
 „Σὺ, Ἄπολλον, σὺ, ὃν πληθὺς τὸ πάλαι ἐν ἐκείνῃ
 „τῇ νήσῳ προσικτόρων σου κατ' ἔτος προσεκύνει,
 „καὶ δι' ὃν ἔστη τὸ πλαγκτὸν τέως νησίον ἵνα
 „λέκτρον πρὸς τῆς κουύσης σε παράσχη τὴν ὠδίνα,
 „δείξον μοι μίαν ἑορτὴν, Λοξία, τῶν Δηλίων,
 „ἐλέως τῆς δεήσεως τῆς λιπαρᾶς μου κλύων.
 „Φρούδη ἰδοὺ καὶ ἡ ἐν σοὶ ἐλπίς μου, χρυσολύρη,
 „καὶ τὰ περὶ τῆς θεϊκῆς δυνάμεώς σου λῆροι,
 „ἀντὶ σοῦ δὲ ὁ Ἰησοῦς νομίζεται εἰκότως
 „τὸ „Φῶς τοῦ κόσμου“, σὺ δὲ νῦν, ὁ πάλαι Φοῖβος, σκότος.
 „Πρὸς σέ νῦν αἶρω, Ἄρτεμι χρυσότοξε, τὰς χεῖρας,
 „ἦτις ἐν τοῖς περὶ ἐμέ ἴσως δρυμοῖς ἐθήρας,
 „ἐξηρτυμένη τιμαλφῇ φαρέτραν ἐκ τῶν ὤμων,
 „καὶ υπερτέρα τῆς πτωκός, θεά, κατὰ τὸν δρόμον.
 „Σέ τὴν σεπτὴν Ἀρτέμιδα αἰτῶ τὴν ἀγροτέραν,
 „ἧς λίχνον τὸ περικλεές νησίον ἐκεῖ πέραν,

„δειξαι μοι τῶν θεωρικῶν μίαν πομπῶν ἐκείνων,
 „ ἄς ἔπεμπεν ὁ Σεβασμὸς ἐν Δήλῳ τῶν Ἑλλήνων.
 „ Ἀλλὰ ψευδῆς καὶ σὺ θεὰ καὶ ἡ κομπωδεστάτη
 „ ἐξύμνησις τοῦ σθένους σου ἡ Ὀρφικῆ, ἀπάτη.
 „ Δικαίως ὁ Ἡρόστρατος οὐ σ' ἐπτοήθη ἄρα,
 „ οὐδέ ἐκώλυσεν αὐτὸν ἡ φρούδη σου κατάρρα
 „ ἐμπρῆσαι τὸν ναὸν τὸν σὸν, τῶν ἀξιοθεάτων
 „ ἐπτά τοῦ κόσμου ὄντα ἓν, τὸ πρώτιστον, θαυμάτων,
 „ ἐ . . . . . καὶ εἰκότως (ιδ.).
 „ συλεῖ τὰ λείψανα τοῦ σοῦ κλεινοῦ ναοῦ ὁ Σκῶτος (κς.).
 „ Σέ νῦν, Δητῶ, ἀντιβολῶ, ἧς τέκνα δύο πάλαι
 „ δίδυμοι ἐνομίζοντο θεότητες μεγάλαι,
 „ ὁ Φοῖβος καὶ ἡ Ἄρτεμις, αἷς ἔδωκ' ἐν ταῖς νήσοις
 „ ἐκείναις μετὰ τόσας σου τὸ ζῆν περιπλανήσεις·
 „ δεῖξον μοι τῶν θεωρικῶν μίαν πομπῶν ἐκείνων,
 „ ἄς τῷ υἱῷ σου ἔπεμπε τὸ Σέβας τῶν Ἑλλήνων.
 „ Ψευδῆς θεὰ καὶ σὺ, Δητῶ, καὶ τὴν λιπαρωτάτην
 „ εὐχὴν μου καὶ πρὸς σέ ἰδοῦ ἀπέτεινα εἰς μάτην.
 „ Δικαίως Θεομήτωρ οὖν νομίζεται νῦν ἄλλη,
 „ ἡ τὸν Χριστὸν ἐν μητρικῇ βαστάζουσα ἀγκάλη,
 „ καὶ δόξα ἀναπέμπεται, ὡς μόνη γενετείρα
 „ θεοῦ, τῇ ἐν τῇ Βηθλεέμ τεκούσῃ τὸν Σωτῆρα.
 „ Καὶ πρὸς σέ νῦν, ὦ Πόσειδον, τὰς χεῖρας ἀνατείνω,
 „ ὧ ναὸς πάλαι ἔδρυτο πολύσεπτος ἐν Τήνῳ,
 „ νησίῳ, ὅπερ ἱερὸν σοῦ πάλαι ἦν, χαράττον
 „ τὴν σὴν τιμίαν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν νομισμάτων·
 „ δεῖξον μοι μίαν ἑορτὴν, Πόσειδον, τῶν Δηλίων,
 „ προφρόνως τῆς δεήσεως τῆς λιπαρᾶς μου κλύων.
 „ Ψευδόθεος ἄρα καὶ σὺ καὶ τὴν λιπαρωτάτην
 „ εὐχὴν μου καὶ πρὸς σέ ἰδοῦ ἀπέτεινα εἰς μάτην.

„ Δικαίως οὖν οὐδεὶς τὴν σὴν ἐπικαλεῖται πλέον
 „ ἐπικουρίαν ἐν νηϊ κινδυνευούσῃ πλέων,
 „ ἀλλ' ἐν ἔσχον ἐπίσκοπον τὰ τῆς Λυκίας Μύρα
 „ ἐπικαλεῖται Ἄγιον Νικόλαον σωτῆρα,
 „ ὅστις τῆς φρικαλέας σε ἐστέρησε τριαίνης,
 „ ἀτηροτάτης ταῖς ναυσὶ καὶ τοῖς ναυτιλλομένοις,
 „ σκῆπτρον δὲ φέρων τὴν χρυσῆν βράβδον αὐτοῦ, ἀνάσσει
 „ ἐκεῖνος ἐν τῷ πρόπαλαι σῶ κράτει, τῇ Σαλάσῃ.
 „ Πρὸς σέ νῦν τὴν τὸ πάνσεπτον προσκύνημα ἐν Τήνῳ
 „ ἔχουσαν μητροπάρθενον τὰς χεῖρας ἀνατείνω·
 „ σὺ, παναγία δέσποινα, Θεογεννήτωρ, ἥτις
 „ τυφλοῖς τὸ φῶς, τὴν βάδιον χαρίζῃ παραλύτοις,
 „ βωβοῖς τὴν φθέρῃ, λύουσα τὰς γλώσσας πρὸς σὸν αἶνον,
 „ καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας τῶν δαιμονιζομένων
 „ εἰς τῆς Μυκόνου τᾶγρια ἀποδιώκεις ὄρη,
 „ ἢ εἰς Αἰγαίου τοὺς βυθούς, ὑπεραγία κόρη,
 „ ἢ εἰς τῆς Θήρας τοὺς αἰπεῖς κρημνοὺς, φρικώδεις τόσον,
 „ ὥστε καὶ ὁ γυπαίετος μακρὰν ἐκφεύγει, πτώσων,
 „ σὺ οὖν, παρὰ τῷ πανσθενεῖ ἥτις υἱῶ ἐστῶσα
 „ ἐν οὐρανοῖς, Σαυμάσια ἐν Τήνῳ ποιεῖς τόσα,
 „ ἃ στόματα κηρύττουσι προσκυνητῶν μυρία,
 „ ἐν ἔτι καὶ νῦν ποίησον Σαυμάσιον, Μαρία.
 „ Ἡ τοῦ ἀγίου πνεύματος ἐπιλαμπάτω χάρις
 „ τοῖς ἀτενέσιν εἰς τὸν σὸν σεπτὸν ναὸν βλεφάροις
 „ τοῦ ταπεινοῦ ἱκέτου σου, ὃς ἐν βεβαίᾳ πίστει
 „ γονυπετῆς σ' ἐκλιπαρῶ, παρθένε πολυλλίστη.
 „ Σὺ τῶν αἰώνων σκέδασον τὰ σκότη τὰ βαδέα,
 „ οἷς κρύπτει ἡ γλυκύπικρος τῶν παρελθόντων ἡμέρα,
 „ καὶ μίαν τῶν θεωρικῶν πομπῶν δεῖξον μοι ἰόνον,
 „ ἃς ἐν τῇ Δήλῳ ἔπεμπε τὸ σέβας τῶν προγόνων.

„Τῆς ἰκεσίας ταύτης μου ἐπάκουσον ἰλέως,
 „ὦ μῆτερ τοῦ τῆς κτίσεως συμπάσης βασιλέως.“
 "Ω! οἶον ὑπερφυσικόν, φαιδρὸν, ἐκ Τήνου σέλας,
 ὑπέρλαμπρον, χρυσοφαές, φωτίζει τὰς νεφέλας!
 Ἴδου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ καταίρει τῶν Δηλίων
 εἰς Δῆλον τὸ δαφνοστεφές τῶν Ἀθηναίων πλοῖον,
 χρυσόπρυμνον, φέρον χρυσῆν ἐπὶ τῶν καρχησίων
 γλαῦκα, ὑφ' ἣν ὁ ἀλουργῆς αἰδύσσειτ' ἐπισείων,
 ᾧ ἔγχρυσος Ἀπόλλωνος εἰκὼν ἐπειργασμένη,
 ἣν ἐρῶαφίδευσαν ἀγναί, ἐλεύθεροι παρθένοι.
 Ἐν τοῖς ἀφλάστοις πάγχρυσον φέρει Παλλάδος βρέτας,
 πρὸς εἰρεσίαν εὐσθενῆ κρατῦνον τοῦς ἐρέτας.
 Πρῶτος ὁ ἀρχιδέωρος, Ἀρίστων, ἀποβαίνει,
 εἶτα οἱ τρεῖς συνδέωροι, λευκοῖς ἡμφιεσμένοι,
 μετ' οὓς παρθένοι Ἀττικάι, περικαλλεῖς τῷ εἶδει,
 ἐννέα, ἐν ποδηνεκεί ἐσθῆτι ἀλουργίδι.
 Ἴδου ὁ ἀρχιδέωρος, δαφνοστεφῆς, λαμπρείμων,
 τῆν ἐπὶ τὸν σεπτὸν ναὸν βραδέως στείχει οἶμον,
 τῇ δεξιᾷ στεφάνωμα δάφνης χρυσῆς βαστάζων,
 ἧς αἱ δαφνίδες ἐκ λαμπρῶν τετέχνηνται τοπάζων,
 τῇ δὲ ἐτέρᾳ πάγχρυσον εἰκόνα τοῦ Δηλίου
 Ἀπόλλωνος, τεχνούργημα τέχνης Πραξιτελείου.
 Τῶν ἐπομένων θεωρῶν ὁ πρῶτος φέρει, Νέων,
 ἐν χρυσῇ πλίνθῳ ψήφισμα τοῦ δήμου Ἀθηναίων,
 ᾧ προσφορὰ ἐψήφισται αὐτοῦ, ἐκάστῳ ἔτει
 εἰς Δῆλον τῷ ἐρικυδεῖ πεμπτέᾳ Μουσηγέτῃ,
 μάννας τριτεὺς θυμίαμα, τὸν Ἐκηβόλον ἦδον (κζ.),
 οὗ τοὺς ναοὺς τῶν εὐωδῶν πληροῖ αὐτοῦ ἀτμίδων·
 πλήρη πυρῶν σιταγωγὰ, ἐν μὲν δυσετηρία,
 πλοῖα, κιθάραν φέροντα ἐν τοῖς ἀφλάστοις, τρία,

ἐν ταῖς δυσετηρίαις δὲ ἐν μόνον σίτου πλοῖον,
μετὰ στατήρων Ἀττικῶν κατ' ἔτος τρισεπίλων,
ὧν φέρει τῷ Ἀπόλλωνι τὴν πρώτην δόσιν ἤδη
ὁ δεύτερος τῶν θεωρῶν ἐν ἀργυρᾷ πυξίδι.

Ὁ τρίτος, Ἀναξίλαος, χρυσοῦν θυμιατῆρα
φέρων, ἐπαίρει εὐλαβῶς τὴν θυμιῶσαν χεῖρα.

Ἐπειτα ὁ ἰσάριθμος ταῖς Μούσαις χορὸς βαίνει,
ὑμνοὺς λιγέως ἄδουσαι αἱ Ἀττικαὶ παρθενοὶ
καὶ φέρουσαι Μούσης μιᾶς τὰ σύμβολα ἐκάστη,
ὅτι ἐστία τῶν Μουσῶν τὸ τῆς Παλλάδος ἄστυ.

Τῷ Ἀττικῷ διαπρεπεῖ διάσω αἱ οὐχ ἦσσαν
λαμπραὶ πομπεῖαι ἔπονται τῶν τοῦ Αἰγαίου νήσων
ἐν τῇ θεωρικῇ πομπῇ ἐκάστης πρώτη βαίνει
παρθενὸς πρὸς τὴν πέμπουσαν Κυκλάδα εἰκασμένη,
ἧς ἀναδείκνυσι χρυσοῦν τὸ ἔμβλημα τῷ πλήθει
ἐν χρυσοῦ σκήπτρῳ, τιμαλφεῖς οὗ κόσμος πολλοὶ λίθοι·
ἐν τῇ πολυτελεῖ αὐτῆς ἐσθῆτι, ἣν παρθενοὶ
ἐποίησαν ἀγνεύουσαι, περιφανεῖς τῷ γένει,
πληθὺς ἐπείργαστ' ἐκπρεπῶν εἰκόνων διαχρύσων
τῶν ἔργων, ἃ ἐκλείσαν τὴν χορηγοῦσαν νῆσον.

Μετὰ τὴν καλλιπρόσωπον, σεμνὴν παρθενον, εἶσι
ἄβρων μειράκων ξυνωρίς ἐν φοινικαῖς ἐσθῆσι,
εὐπλοκὸν δὲ φέρει κανοῦν ἕκαστος μείραξ, γέμον
παντοίων ἐκπρεπῶν, ἄβρων καὶ εὐωδῶν ἀνθεμένων.

Ὁ ἀρχιθεωρός, σεμνὸς, λευχείμων βαίνει εἶτα
(τὸ κρίνον τὴν ὑπέρλευκον ζηλοῖ αὐτοῦ ἐσθῆτα),
δαφνοστεφῆς, κομίζων ἐν ἑκ τῶν τιμαλφειστάτων
φυσίων τῷ Ἀπόλλωνι χρυσοῦν ἀναθημάτων.

Εἶτα δὲ οἱ συνθεωροὶ, λευχείμονες ἐπίσης
καὶ ἐστεμμένοι στέφειν ἐκ δάφνης διαχρύσεις,

τὰ τιμαλφῇ κομίζουσιν, ἢ Νῆσος αὐτῶν ὅσα
 προσάγει τῷ θεῷ, αὐτοῦ τὴν ἑορτὴν τιμῶσα.
 Ἴδου ἡ μεγαλοπρεπὴς πομπὴ ἀφικομένη
 εἰς τὸν ναόν, ὃν παμπληθεῖς κυκλοῦσιν ἄστοι, ξένοι,
 οὓς πᾶσαι εἰς τὴν ἱερὰν ἔπεμψαν τῆτες Δῆλον
 αἱ χώραι, τὸ Ἑλληνικὸν ἅς ναίει κλεινὸν φῶλον.
 Οἷα ἡ τοῦ σεπτοῦ ναοῦ ἐκπρέπεια; τὸ κάλλος!
 ἠξιώται θεὸς ποτὲ ναοῦ τοιοῦτου ἄλλος;
 Τῆς τοῦ προτεμενίσματος πύλης ἰδοὺ πλησίον
 ὁ μέγιστος μαρμάρινος Ἀπόλλων τῶν Ναξίων (κη.),
 δεικνύς τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ τὴν ἀναθεῖσαν νῆσον,
 τῷ ὕψει ὑπερβάλλων δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ γεῖσον.
 Ἴδου ὁ φοῖνιξ ὁ χαλκοῦς, ἀκήρατος, ἀκμαῖος,
 ὡς ὅτε ὁ κλεινὸς αὐτὸν ἀνέθεε Ἀθηναῖος·
 τοῦ ἔργου πρὸς τοὺς φοίνικας ἡ ὁμοιότης οἷα!
 Ὅντως αὐτὸν ἐποίησεν ἀνδρώπου εὐτεχνία;
 Θαῦμα πῶς καὶ ἡ Γῆ αὐτὴ ὑπ' ἐμφερείας τόσης,
 τῆς πάντα ξένον θεατὴν τοῦ ἔργου ἀπατώσης,
 οὐκ ἐπλανήθη ἐκλαβεῖν τὸν φοίνικα ἐκείνον
 τῆς Φύσεως, οὐ χειρῶν δέ, ὃν ἔργον ἀνδρωπίνων,
 καὶ τρέφειν, ἵνα, ὡς φυτὸν ἀναβλαστῆσαν φύσει,
 εἰς αὔξησίν τε ἐπιδῶ, καὶ τελεοκαρπήσῃ.
 Τὸ τοῦ ναοῦ ἀέτωμα τὴν τέχνην θαυμασίαν
 φέρει γλυφὴν, τικτόμενον ἐν Δήλῳ τὸν Λοξίαν.
 Ἐν τοῖς τριγλύφοις δ' ὁ θεὸς πεποίητ' ἀποκτείνων
 τὸν Πύθωνα, διάχρυσον πρὸς τοῦτο τόξον τείνων.
 Ἐκεῖ ἐπείργαστ' ὁ χορὸς καὶ τῶν Μουσῶν προσέτι,
 ἐπόμενος τῷ ψάλλοντι τὴν λύραν Μουσηγέτῃ,
 καὶ διφρηλάτης ἐν χρυσῷ τεδρίπῳ ὁ Ἀπόλλων,
 ἀκτινοβόλος διῶν τοῦ οὐρανοῦ τὸν θεῖον.

Ἴδου ἐκεῖ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, Φαέτων, Ἴων,
 Ἀσκληπιὸς, φιλόανδρωπος δοτὴρ ἀκῶν ἠπίων,
 Ὑμέναιος καὶ τῆς θεᾶς οἱ ἱερεῖς Κυβέλης·
 ἐποίησε δὲ θαυμαστῶς πάντα ὁ Πραξιτέλης.
 Πρὸ τοῦ ναοῦ τὴν ἱεράν πομπεῖαν Δηλιάδων
 παρθένων ὑποδέχεται χορὸς, λιγέως ἄδων
 τὸν περὶ τὸν Ἀπόλλωνα πανίερον παιᾶνα·
 εὐώδης δὲ ἀπὸ χρυσῶν θυμιατῆρων μάννα,
 οὓς φέρουσι, πάντα πληροὶ τὸν χῶρον τῆς ἠδείας
 αὐτῆς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τερπούσης εὐωδίας.
 Ἐν μέσῳ τοῦ φαιδροῦ χοροῦ τῶν ἐκπρεπῶν τῷ κάλλει
 παρθένων, ὧν ἡ καλλονὴ ἀκμαιοτάτη θάλλει,
 ὁ τοῦ θεοῦ ἀρχιερεὺς ἴσταται Εὐρυκλείων,
 αὐτὸς δὲ καὶ ἐπώνυμος ὧν ἄρχων τῶν Δηλίων.
 Ἡμφίσται δὲ κυανῇ πολυτελεῖ ἐσθῆτι,
 ὡς νόμος τῷ Ἀπόλλωνος σεπτῷ ἱεροθύτῃ,
 καὶ στέφει δάφνης ἱερᾶς ἔστεπται, ἣν παρθένος
 οὐπω δεκατετραετῆς, περιφανῆς τὸ γένος,
 ἔδρεψεν ἐκ τοῦ τοῦ θεοῦ ἱεροῦ ἄλσους, ὅπου
 οὐ θεμίς βῆναι ἀλιτροῦ πόδα ποτὲ ἀνδρώπου.
 Παρὰ τῷ γεράρῳ ἴδου ἐστὼς ἱεροθύτῃ
 ὁ θυηπόλος Διοκλῆς ἐν ἐκπρεπεῖ ἐσθῆτι,
 φέρων περιβόαντήριον χρυσοῦν, οὗ κόσμος λίθοι
 παντοῖαι πιμαλφέσταται ἐν θαυμασίῳ πλήθει.
 Τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἰνωποῦ ὕδατος δ' ἔστι πλήρες,
 ὃ αἱ ἀγναὶ ἠρύσαντο ἱεροφάντου χεῖρες.
 Ὁ Εὐρυκλείων τὴν πομπὴν τῆς δάφνης τῇ δεσμίδι,
 ἐμβάπτων εἰς τὸ ἄγνισμα, περιβόαντίζει ἤδη.
 Νῦν ἄγει πρόξενον τοῦ βωμοῦ τὸ θῦμα νεανίας,
 ἐξηρτυμένον εὐανθεῖς ἐκ τῶν κερῶν ταινίας,

χρυσόκερων βοῦν ἄρβυρα, πίονα, μέγαν, οἶον
τὸ εὐβοτώτατον ποτὲ οὐκ ἤνεγκε πεδίον.

Τὰς οὐλοχύτας ἐν χρυσῷ φέρει κανῶ, πλησίον
ἐστὼς τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ ὁ πρόμαντις Μνασίων.

Ἴδου νῦν ἐκ τῆς ἱερᾶς κίστης ξεστῆς (ἣν φέρων
ἐν χρυσῷ λίκνω ἱερεὺς αὐτῷ ὑπέχει γέρων)
ὁ σεπτὸς Δύτης τὴν στιλπνὴν σφαγίδ' ἀναλαμβάνων,
καὶ τρία ἐκ τῶν ἱερῶν τελεστικῶν ποπάνων,
ἃ Δεῖς ἐν τῷ σεπτῷ βωμῷ, τὰς οὐλοχύτας δράσσει
ἵνα αὐτὰς ἐπὶ βωμὸν καὶ Δύμα ἐπιπάσῃ.

Νῦν ὁ ἱεροσαλπικτῆς τῇ σάλπιγγι σημαίνει,
ὅτι ἡ Δεῖα ἄρχεται Δυσία τελουμένη.

"Ω!, Θεοτόκε, τὸ λαμπρὸν ἔσβεσας αἴφνης σέλας,
καὶ πρὸ τῆς Δήλου κελαινάς ἐπέτασας νεφέλας,
πρὶν ἔκσταμβον τὸ ὄμμα μου καὶ τὴν Δυσίαν ἴδῃ,
ἣς ὁ Δυτὴρ κατήρχετο πρὸ τοῦ εἰδώλου ἤδη·
οἰκτίρμων, αἱ δυνάμεις ἣν δοξολογοῦσι πᾶσαι
τῶν οὐρανῶν, ἠυδόκησας εὐσπλάγχυνος οὐκ ἔᾶσαι
βεβηλωθῆναι (ὦ!, φρικτὸν εἰπεῖν) ὑπ' ἀνοσίας
τῶν πάλαι εἰδωλολατρῶν, αἱματηρᾶς, Δυσίας
τὸ ἅγιον τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματός μου μύρον,
δι' ὃ τσαῦτα αἵματα ἐχύθησαν Μαρτύρων.

Εὐχαριστῶ σοι, τῇ μητρὶ τοῦ λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου,
ἐπακουσάσῃ εὐμενῶς τοῦ ἱκετεύματός μου
καὶ αὐτίς τῆς τοῦ σοῦ υἱοῦ ἤδη σαφῶς δειξάσῃ
θρησκείας τὴν ἀλήθειαν τοῖς δυσπιστοῦσι πᾶσι.

Ἰσοῦ ἡ Γῆνος ἱερὰ ποτὲ τοῦ Ποσειδῶνος,
συ ὑπὸ τῆς Μαρίας νῦν κατείληπται ὁ θρόνος.

Ὅταν ἀγρία Δύελλα ἐν φρικαλέᾳ λύσση
 τὰς τῶν ἀξένων σου ἀκτῶν βραχίας, Τῆνος, πλήσση,
 αἱ εὐσεβεῖς δὲ γραῖαι σου, δεινῶς πεφοβισμένοι,
 „βοήθει“ ἀνακράζουσι „τοῖς πλέουσι, παρ᾽ ἐνε“,
 νομίζει τις τῆ στιβαρᾷ ὅτι αὐτοῦ τριαίνῃ
 ὁ πρῶτῃν πολιοῦχος σου τὴν θάλασσαν κυμαίνει,
 ἐπὶ τῆ ἐκθρονίσει ὣν παρωργισμένος λίαν,
 σοῦ πολιοῦχον ἀντ' αὐτοῦ ἐρῶν τὴν Παναγίαν.

Ὁ σὸς κλεινὸς Παναίτιος ὁ Σωσιμένου (κδ'), Τῆνος,
 τῆ σῆ νῆϊ εἰς τὰς ἀκτὰς δραμῶν τῆς Σαλαμίνας,
 τοῖς Ἑλλησιν ἀνήγγειλεν, ὅτι τὴν νῆσον ἤδη
 τῶ ναυτικῷ αὐτῶν στρατῶ ἐκύκλωσαν οἱ Μῆδοι·
 αὐτῶ πεισθέντες δ', εὐθαρσῶς οἱ Σαλαμινομάχοι
 τὰ πρὸς τὴν μάχην τὴν κλεινὴν ἐξήρτυον ἐν τάχει,
 ἣτις εἰς νᾶμα ἱερὸν Ἐλευθερίας πάσης
 τῆς Μεσογείου ἔτρεψε τὰ ὕδατα θαλάσσης,
 ὡς τέλεισις ἀγιασμοῦ θρησκευτικοῦ μεγάλη
 τὸ ὕδωρ εἰς ἀγιασμὸν πυέλου μεταβάλλει.

Ἡ Σύρος ἐν τῆ ἀκλεεῖ τέως ταύτῃ νησίδι
 πρὸς κλέος αὐτῆς ἄφδιτον ἐτέχθη, Φερεκύδη,
 ὅστις, ὡς πνεῦμα εἰς τὸν χοῦν ὁ Πλάστης, ἔδωκε φρένα
 πανσόφου Ὄρογνώμονος καὶ σὺ εἰς λίθον ἓνα,
 πελώριον δ' εἰς οὐρανοῦ τὰ ὕψη χεῖρα τείνας,
 στηλίδας ὀδομετρικὰς ἐνέπηξας λιθίνας
 ἐν τοῦ Ἥλιου τῆ ὁδῷ, τῆ ἄνευ ἔρων τέως,
 δι' ὃ ὅσον ὁ Ἥλιος ἐκλάμπει τὸ σὸν κλέος.
 Σὺ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον γραφῆ κηρύξας πρῶτος,
 τῶν φιλοσόφων πρῶτιστος νομίζεσαι εἰκότως,
 οὗ ἐκαθέσθη ἔμπροσθεν, εἰσέτι νεανίας
 ὁ Πυθαγόρας ἀμαθῆς, τῆς σῆς διψῶν σοφίας.

Ἴδου ἡ Κύβνοσ, τέκνον ἦς ὁ Ἕλληνας Ῥαφαῆλοσ,
 ὁ γράψασ τῶν Ἀργοναυτῶν τὸν πλοῦν ἀπαραμιλλωσ·
 ἐκεῖ ὁ περιώνυμοσ Κυδίας ἐγεννήθη,
 οὗ πέντε τὸ ζωγράφημα ταλάντων ἐωνήθη,
 πινακοθήκησ εὐτειχοῦσ ἀξιωθὲν ιδίας,
 τιμῆσ, ἣν μόνοσ ἔσχεν εἰσ ζωγράφοσ, ὁ Κυδίας.
 Ἡ Γύαροσ, τῶν ἀπηνῶν Ῥωμαίων Καυέννη,
 ἐν ἣ εἰσέτι δεσμωτῶν πληθὺσ νομίζεις στένει (ιη.),
 ἰδου, εἰρκτῆ πολύστονοσ, μονήρησ, ἐκεῖ πέραν,
 ἦν, οἶονεὶ θελήσασα ποιῆσαι φρικτοτέραν
 ἢ Ῥώμη, ἐξελέξατο, Νάξοσ, ἀπέναντί σου,
 τὴν Κόλασιν κατέναντι παγκάλου Παραδείσου,
 εἰσ ὃν τὸν πάπαν ἠγεμῶν εἰσ ἔπεμψε Μαρτίνον (λ.),
 τῆσ ἐξορίας τὰ δεινὰ ἀσπλάγχνωσ ἐπιτείνων·
 εἰσ τῆσ Σκυδίας πρὶν αὐτὸν τοὺσ πάγουσ ἀποστείλη,
 εἰσ τοὺσ σοὺσ ἔπεμψε τερπνοὺσ ἀνδῶνασ, Πατρίσ φίλη,
 ἐν αἰσθηται τῆσ Γαυρικῆσ τὰ βίγη ἔτι μᾶλλον
 δριμέα, τῆ εὐκράτῃ σου ἀλέα παραβάλλον,
 καὶ θυμαλγέστερον, τὰσ σὰσ εὐχύμοουσ πρὶν ἐσθίων
 ὀπώρασ, τὸ ἀνιαρὸν τῶν Σκυδικῶν πεδίων.
 Ἴδου ἡ Μύκονοσ, ὑφ' ἣν γιγάντων ἔτι στένει
 ὑφ' Ἡρακλέουσ ἰταμὴ φυλὴ λελιθασμένη (ιζ.).
 Ἐκεῖ (λα.) ὁ μέγασ τέθαπται ἐποποιὸσ ὁ Χίοσ·
 περιαλγῆσ Μαγδαληνὴ σὺ τοῦ Ὀμήρου, Ἴοσ,
 παρὰ τοῦ ἀοιδοῦ θρηνεῖσ τὸ μνήμα, ὡσ ἐκείνη
 ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ βαρυπενθῆσ ἐθρήνει.
 „Πῶσ, ἐλαχίστη“ ἔκθαμβον, εἶπα, προσέχων τῶμμα,
 „τοῦ τηλικούτου γίγαντοσ ἐχώρησασ τὸ σῶμα;“
 Νομίζει τισ, ὃ Ὀμηρε, καὶ σὺ ἐνδόξωσ ὅτι
 προσέλιπεσ, ὡσ ὁ Χριστόσ, τοῦ τάφου σου τὰ σκότη

καὶ μέχρι τοῦ δὲ τὸ γλυκὺ φῶς βλέπεις τῆς ἡμέρας,
 νέας ποιήσεις συντιθεῖς, αἰεὶ τελειοτέρας,
 νέας γὰρ ἄλλας καλλονὰς εὐρίσκων Ξαυμασίας
 πολλὰς τῆς Ἰλιάδος σου ἐντὸς καὶ Ὀδυσσεΐας,
 ἐν πάσῃ νέῃ τις αὐτῶν μελέτῃ νέα ἔπη
 νομίζει, τέρψεις ἐπειδὴ ἐκ τούτων νέας δρέπει.

Ἐκεῖ τὸ μέρος τῆς οἰκτρᾶς Καλλίστης βλέπω φρίσσω
 τὸ οὐπω ὑπὸ τῶν φρικτῶν καταποδὲν ἀβύσσων·
 ἄλλο οὐδὲν σου σώζεται, παγκάλη νῆσος, πλέον
 ἢ μέρος τῶν τοῦ φοβεροῦ κρατῆρος σου χειλέων.
 Εἰκὼν φρικωδεστάτη εἶ σὺ τῆς Ἑλλάδος, Θήρα,
 τῆς τὴν δουλείαν φοβερὸν σχούσης ὡς σὺ κρατῆρα,
 ὅστις πυρίπνουσ ἐφθειρε τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας
 Ἑλλάδος, στίφη βάρβαρα λάβαν αὐτοῦ ἐκχέας.

Ὅσον τῆς πάλαι Θήρας δὲ τ' αὐτῆς νῦν οἰκτρὰ μέρη,
 τοσοῦτον καὶ ἡ νῦν Ἑλλάς τῆς πάλαι διαφέρει.

Ἐκεῖ ὡς ἀναδέματος πέτραν ὄρω τὴν Μῆλον (λβ.)
 κατὰ τῶν τοῦσ υἱοῦσ αὐτῆς κτεινάντων ὁμοφύλων.

Πᾶσ παραπλέει γνήσιος Ἕλλην σέ, Μῆλος, λείβων
 δάκρυα ἐπὶ τῇ σφαγῇ τῶν σῶν ἀβρῶν ἐφήβων,
 ἀποκαθᾶραι δ' οὐκ ἄρκει τὸ ἄγος τῶν σφαγέων
 τῶν σῶν θυμάτων οὐδ' αὐτὸ τὸ ἀχανὲς Αἰγαῖον,
 οὐδ' ἡ τοῦ ἔθνουσ εὐκλεια πᾶσα τοῦσ καταράτους
 ὀπλίτας τοῦ αἰμοχαροῦσ ἀγνίσαι Φιλοκράτους (ις).

Ἡ ἑλληνίς τὰ τέκν' αὐτῆς Ῥαχὴλ εἰσέτι κλαίει,
 ἃ ἔκτειναν ὁμαίμονες ὀπλίται λυσσαλαῖοι.

Θαῦμα πῶσ ἔμεινε φαιδρὰ ἐν τῇ σφαγῇ ἐκείνῃ,

Μῆλος, ἢ Ἀφροδίτῃ σου αὐτὴ ἡ μαρμαρίνη,

ἦν ἀπὸ σοῦ ἀφήρπασαν βιαίωσ οἱ Γαλάται,

ἦν ἐν τῷ Δούβρῳ ἔκθαμβος πᾶσ ὀφθαλμοῦσ θεᾶται

καὶ ἦτις οὐδαμῶς δοκεῖ ἔργον Σινητοῦ γλυφίδος
 (τοσοῦτον ἐντελές αὐτοῦ καὶ φυσικὸν τὸ εἶδος),
 ἀλλὰ αὐτῆς τῆς Κύπριδος τὸ σῶμα, ὅλως μένον
 ἀκήρατον, ὡς ἔμπνουν ἦν, ἀπολελιτωμένον·
 καὶ ὅταν μάχη γίνεται τῶν Γάλλων ἐναντίον,
 γέμει δὲ λύτρου καὶ νεκρῶν τῆς μάχης τὸ πεδίου,
 νομίζει πᾶς τις αἵματος ὅτι ἡ χύσις τόσου
 περὶ τοῦ τόσον ἐντελοῦς, θεᾶ, ἀγάλματός σου.
 Ἴδου ἡ Κρήτη (λβ.), ὁρατὴ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου μόλις,
 ἐν ἧ τὸ πάλαι ἑκατὸν εὐδαιμονοῦσαι πόλεις

κ . . . . . σεις (ιδ.)

τὰ ὕδατα ἐφοίνιξαν τῆς Δυβικῆς θαλάσσης·

ε . . . . . ος

τ . . . . . ως,

ἀ . . . . . σης

κ . . . . . σις,

π . . . . . των

τ . . . . . τον.

Ἴδου ἡ Χίος (λβ.), θαυμαστή, ἀσύγκριτος τὴν χάριν,
 ἡ Καλλιόπη γόνος ἧς τριεξένδοξος ἡ ἄρβην,
 ἀνδρείοις στέφουσιν ἀβροῖς ὕσαι στιγμαὶ ἀξία,
 δι' ὃ τῆς Χίου παμπληθεῖς οἱ ἴασμοι, τὰ ἴα.
 Ὡς ἦν ἐν μόνη τῇ κλεινῇ τοῦ ἀοιδοῦ πατρίδι
 μαστίχην πάνυ εὔοσμον ἡ σχῖνος ἀναδίδει
 διαμασσῶσιν ἅπασαι ἠδέως αἱ παρθένοι,
 ὧν ἐν τοῖς ἀγνοῖς στόμασιν ἡ εὐοσμία μένει,
 τὰ τοῦ Ὀμήρου φέρονται οὕτω διὰ στομάτων
 ἔπη, πληροῦντα τὴν ψυχὴν ἠδίστων ἀρωμάτων.
 Ὁ τῆς Ἑλλάδος πάνσοφος Νέστωρ ἐκεῖ τῆς νέας,
 ο Κοραῆς, ὑπ' ἀνδρηρᾶς ἐτέχθη λειμωνέας.

Ὡς τὸν δαλὸν, ᾧ ἔκαυσε τρεῖς στόλους ὁ Κανάρης,
τὸ ξίφος, τὸ τουφέκιον, οἷς οἱ κλεινοὶ Βοτσάρεις
ἤρριστευσαν, θαυματουργὰ ὄπλ' αὐτῆς ἔσχε τρία
ἢ τῆς Ἑλλάδος ἐνδοξος τῆς νῦν Ἐλευθερία,
οὕτω καὶ τὴν γραφίδα, ἣν ὁ Κοραῆς λαμβάνων,
τῶν μύδρων αὐτῆς ἔβαλλε τὸ πῦρ κατὰ τυράννων.

Ὅτε ξιφῆρεις δῆμιοι παρὰ τῶν σῶν Μαρτύρων
ἀπήτουν, Χίος, τὴν ζωὴν, ἢ τοῦ Χριστοῦ τὸ μύρον,
τὸ αἶμ' αὐτῶν τὴν θαλάσσαν εἰς ἕκτασιν φοινίσσον
πολλὴν περὶ τὴν τὸν Χριστὸν μὴ ἀρνούμενην νῆσον,
ὡς δόξης ἄλλως σ' ἔστεφε τὴν ἀδλοφόρον ἄλλη,
ἣτις χρυσῇ τὴν κεφαλὴν Ἀγίας περιβάλλει.

Ἰδοὺ ἢ Σάμος, ... ἠ (ιδ.)

χ . . . . . ἠ.

Τὰ τρία καθ' Ἡρόδοτον ποῦ, Σάμος, θαύματά σου; (ιδ.)

Τοῦ ἱεροῦ σου ποταμοῦ αἰ ὄχθαι ποῦ Ἰμβράσου,
ἐνθα ὑπὸ τοῖς ἄνδρασι λύγου εὐωδιστάτης
τῶν γάμων καὶ τῶν τοκετῶν ἐτέχθη ἢ προστάτις;

Ὁ ἑκατόνναυς στόλος σου νῦν ἐν θαλάσσαις τίσι
ἀγνώστοις πλέει, ἵνα σοι γῆν νέαν κατακτήσῃ;

Ἴσως ἴδῃς πάλιν πρὸς σέ πλεούσας νικηφόρους
τάς σὰς ἐκείνας ἑκατὸν θαῶς πεντηκοντόρους,
ὧν ἐν τῷ ἐπισείονι χρυσῇ τῆς Ἥρας μήνη,
τὰ δ' ἀφλαστα ὁ τῆς θεᾶς χρυσοῦς ταῶς καλλύνει.

Ἐν ἢ Μυκάλη τῶν κλεινῶν καὶ τῶν πολυμυνήτων
προσκυνημάτων τῶν λαῶν, ἐγγύτατός σου γείτων·
ὡς συσκευῆς γαλβαγικῆς ὑπερμεγέθους πόλος
σ' ἠλέκτρισεν, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας νεκρὰν ὄλωσ,

κ . . . . . τους

ἀ . . . . . τους (ιδ.).

Ὁ μέγιστός σου ποῦ ναὸς πάντων τῶν γνωστῶν τέως,
 ὡς ἱστορεῖ ἡ „Θάλεια“ τοῦ Ἀλικαρνασέως (ιδ.);
 Ἀκέραιος ἴσως καὶ νῦν καὶ σῶος ἔτι μένει,
 καὶ ἐν αὐτῷ ὀλόχρυσος ἡ Ἡρα ἰδρυμένη,
 τὸ πλῆθος δὲ τῶν ἐν αὐτῷ, εἰσέτι ἀσυλήτων,
 ἀναθημάτων σώζεται, τὸν θεατὴν ἐκπλήττον,
 καὶ αἱ ἀγναὶ ἰέρειαι αὐτοῦ εἰσέτι ζῶσι
 σὺν τοῖς σοβοῦσιν ἱεροῖς πέριξ χρυσοῖς ταῶσι (λγ.),
 ψευδῶς δ' οἱ περιηγηταὶ προσιστοροῦσιν, ὅτι
 ἡ σὴ ἀκμὴ ἀπώχετο ὀλοσχερῶς ἡ πρώτη·
 ὅτι τὸ μόνον λείψανον τοῦ σοῦ Ἡραίου μένει,
 τοῦ θαυμαστοῦ, στήλης μιᾶς ἡ βάσις, τετραυσιμένη,
 καὶ ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς ὅτι Οὐῆρβρος λείαν
 τὸν ἐν αὐτῷ ἀπήνεγκε πλοῦτον εἰς Ἰταλίαν.
 Ὁ μέγας ἀστρονόμος σου Ἀρίσταρχος τὰ ὕψη
 περισκοπεῖ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἑναστρα ἐν θλίψει,
 ὅτι ψιλῆ τοὺς οὐρανοὺς ἠρεύνα τῆ ὀράσει,
 τηλεσκοπίου ἔρημος προσβλέπων τοῖς ἀστράσι,
 καὶ διὰ τοῦτο ἦραντο τὸ κλέος τὸ ἀνῆκον
 αὐτῷ οἱ ξένων ὀφθαλμοί, Ἐρσχέλων, Κοπερνίκων (λδ.).
 Ἡ ὀπτασία ἡ φρικτὴ ἐντρόμῳ ἐπεφάνη
 ἡ τῆς „Ἀποκαλύψεως“ ἐκεῖ (λε.) τῷ Ἰωάννῃ,
 Ὀμήρῳ τῶν Χριστιανῶν, ὃν ἡ Ἑλλάς εἰ ἕνα
 τῶν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς μευσοποιῶν ἐγέννα,
 ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῆς ἔσχευ ἂν ἔτι τρίτον
 ἔπος, τῶν τοῦ κλεινοῦ αὐτῆς ἐποποιῶ οὐχ ἦττον.
 Τὸ ἔπος, ὃ ἐποίησεν ἡ ὑψιπετεστάτη
 διάνοιά σου, τοῦ Χριστοῦ πᾶς λάτρις πιστὸς τάττει
 μετὰ τὰ Εὐαγγέλια, καὶ ἀπολαύει Ἰσου,
 ὦ Θεολόγε, σεβασμοῦ ἡ „Ἀποκάλυψις“ σου.

Οὐδέ ὑμᾶς, μικροφυεῖς παρθεῖνους ἐν Πιάσῳ
 συνορχουμένας εὐαυξῶν, ἀπρόσρητα εἰάσω,
 ησιδία τῆς Ἀμοργοῦ, Ἀνάφης, Ἰκαρίας,
 Φολέγανδρον καὶ Σίκκινον, τὰς ἄνευ ἱστορίας·
 χαίρετ', ἐλάχιστα, λυπρὰ καὶ πάμπτωχα νησί·
 τιμαλφεστάτη ἀρετὴ ὑμῶν ἡ ξηρασία
 καὶ τὸ ταλαίπωρον, ἀγνά τῶν ὑμετέρων σῶσαν
 κατοίκων τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, ἤδη, γλῶσσαν,
 καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ Πραξιτέλου ἦσαν
 τοὺς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς αὐτῶν διατηρῆσαν.
 Ἡ ἀνικμος ὡς ὑμῶν γῆ τὸν εὖπνον τρέφει λῆδον,
 οὕτως ἡ ἔνδεια ὑμῶν (τῶν ξένων ἐπηλύδων
 ὑμᾶς φυλάξασ' ἀμιγῆ) εἰσέτι τὴν βοτάνην
 τοῦ ἔθνισμοῦ ὑμῶν ἀγνήν ἐποίησε βλαστάνειν,
 κατέστησε δ' ἀπρόσφορον τὴν ὑμετέραν χώραν
 τοῦ παπισμοῦ τὸν βλαβερὸν ἐκφῦσαι μανδραγόραν.
 Ὡς ἔχιδνάν τις εἰς πολλὰ ἂν κατακόψη μέρη,
 πρὶν νεκρωθῶσιν, ἕκαστον ἐπὶ βραχὺ ἀσπαίρει,
 οὕτω καὶ τὸ τεμάχια σφαδάζουσιν ἐπίσης
 τῆς Παποσύνης εἰς πολλὰ ἐνύδριος κοπείσης·
 ἀλλ' ἐν ὑμῖν τεμάχιον τοῦ δράκοντος ἀσπαῖρον
 ἐν εἶδει Ἰταλιωτῶν οὐδέν φραγγοπατέρων,
 ὡς τοῦ Σηρίου τμήματα ἐν ἄλλαις ἑλληνίσιν
 νήσοις σημεῖα, σπώμενα, ἔτι ζωῆς δεικνῦσι.

Ἐὰν τὴν υἱικὴν μολπὴν, ἣν σοὶ εὐγνώμων ἦσα,
 προφρόνως ἤκουσας, Πατρίς, ἐλάχιστα ἠσθεῖσα,
 εὐδαιμονία τοῦτο μοι, ἣν οὐδεμία ἄλλη
 τῶν ἐν τῷ βίῳ ἐφετῶν, εὐκταίων ὑπερβάλλει.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(α.) Ἐν Νάξῳ λατομεῖται, ὡς γνωστὸν, ἡ πλείστη καὶ ἀρίστη σμύρις, εἰς ἣν (οἷα δὴ καὶ νῦν ἔτι χρήσιμον οὖσαν πρὸς τὴν δι' ὕδατος ἀκόνησιν τῶν τομικῶν ἐργαλείων) ἀναφέρονται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἢ τε ἐν τοῖς ἐξῆς Πινδαρικοῖς ἔπεσι παρομοίωσις

„..... φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν ἔμμεν
„Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.“

(Ἴσθμιον. Ε', 72),

καὶ τὸ ἐν τῷ ἐτέρῳ τῶν ἐν τῇ „Ἑλληνικῇ ἀνθολογίᾳ“ „βωμῶν“ λεγόμενον·

„Μαύλιες δ' ὑπερθε πέτρης Ναξίας ποούμεναι.“

Περὶ τῆς Ναξίας σμύριδος ἐστὶν, ὡς δοκεῖ, ὁ λόγος καὶ τῷ Διοσκορίδῃ ἐν τοῖς Περὶ ὕλης ἰατρικῆς βιβλίοις, λέγοντι (Ε', ρξη.) „Ἀκόνης Ναξίας τὸ ἀπότριμμα τοῦ πρὸς αὐτὴν „ἀκονηθέντος σιδήρου, ἐγχρισθέν κ. τ. λ.“

(β.) „Ἐξαίσιον ὄφιν“ νοητέον τὴν ἀναιρετικωτάτην νόσον „λοιμώδη, ἢ διφθερογόνον κυνάγχην“, ἀπενεγκοῦσαν τὸ μονογενές ἡμῶν τέκνον, Ἀντώνιον, κατὰ Μάϊον τοῦ 1870.

(γ.) „Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλήθος „καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἔχιδνα, ἐκ τῆς θερμῆς ἐξελεῖσθαι, „κατῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον „τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους πάντως

„φονεὺς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὄν, διασωθέντα ἐκ
 „τῆς θαλάσσης, ἣ δίκη ζῆν οὐκ εἶασεν. Ὁ μὲν οὖν,
 „ὁποτινάξας τὸ θηρίον, ἔπαθεν οὐδὲν κακόν, οἱ δὲ προσεδόκων
 „αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, ἣ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Ἐπὶ
 „πολὸν δὲ αὐτῶν προσδοκίωντων καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον
 „εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλόμενοι, ἔλεγον θεὸν αὐτὸν εἶναι.“

(Πράξι. Ἀποστόλ., Κεφ. ΚΗ', §. γ' — ς')

(δ.) Τὰ εἰς ἃ ἀναφέρεται ἡ σημείωσις αὕτη ἔπη οὐκ εἰσὶ
 κατὰ φανταστικὴν εὐρεσιλογίαν ἐπινενοημένα, ἀλλ' ὑπόκειται
 αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας ὑπόστασις, ἣ ἐπιμαρτυροῦσιν αἱ ὑφ'
 ἡμῶν ἐν Νάξῳ γενόμεναι ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ καὶ ἀνα-
 ζητήσεις, αἱ ἀγαγοῦσαι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ τε μαρμαρίνου
 δαπέδου ἀρχαίου οἰκοδομικοῦ μνημείου καὶ τινων ἐπ' αὐτοῦ ἀρχαιο-
 λογικῶν εὐρημάτων, ἐνὸς μετρονομικοῦ λίθου (ὄν, ὠνησαμένη τῇ
 εἰσηγήσει ἡμῶν ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις, μετηγάγετο εἰς Ἀθήνας,
 ἔνθα ἀπετέθη ἐν τῷ ἐθνικῷ ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ) καὶ δέκα,
 τέως ἀνεκδότων, ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν. Ὅρα τὴν περὶ
 τῶν ἀνασκαφῶν καὶ ἀναζητήσεων τούτων ἔκθεσιν ἡμῶν πρὸς τὸ
 ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐλληνικὸν ὑπουργεῖον ἐν „Παν-
 δώρας“ Τόμ. ΚΑ', φυλλ. 500 (σελ. 462—468).

(ε.) Τὴν περὶ ἧς τὰ ἔπη ὑπόθεσιν ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχος
 („Γυναικῶν ἀρεταί“) ὡς ἐξῆς: „Πολυκρίτη· Ναξίους καὶ
 „Μιλησίους συνέστη πόλεμος διὰ τὴν Ὑψικρέοντος τοῦ Μιλησίου
 „γυναῖκα, Νείαιραν. Αὕτη γὰρ ἠράσθη Προμέδοντος, Ναξίου,
 „καὶ συνέπλευσεν, ὅς ἦν μὲν ξένος τοῦ Ὑψικρέοντος, ἐρασθεῖσα
 „δὲ τῇ Νειαίρῃ συνῆλθε καί, τὸν ἄνδρα φοβουμένην, ἀπαγαγὼν
 „εἰς Νάξον, ἐκέτιν τῆς Ἑστίας ἐκάθεισεν. Τῶν δὲ Ναξίων οὐκ
 „ἐκδιδόντων, χάριν τοῦ Προμέδοντος, ἄλλως δὲ ποιουμένων
 „πρόφασιν τὴν ἱκετείαν, ὁ πόλεμος συνέστη. Τοῖς δὲ Μιλησίοις
 „ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ προθυμώτατα τῶν Ἰώνων Ἐρυθραῖοι συνε-

„μάχουν καὶ μῆκος ἔσχε καὶ συμφορὰς ἤνεγκε μεγάλας ὁ πόλεμος,
 „εἴτ' ἐπαύσατο δι' ἀρετὴν γυναικὸς, ὡς συνέστη διὰ μοχθηρίαν.
 „Διόγνητος γὰρ ὁ τῶν Ἐρυθραίων στρατηγὸς, ἔχων καὶ πεπιστευ-
 „μένος ἔρυμα κατὰ τῆς Ναξίων πόλεως εὖ πεφυκὸς καὶ κατε-
 „σκευασμένον, ἠλάσατο λείαν τῶν Ναξίων πολλὴν καὶ γυναῖκας
 „ἐλευθέρους καὶ παρθένους ἔλαβεν, ὧν μιᾶς, Πολυκρίτης,
 „ἔρασθεὶς, εἶχεν αὐτὴν, οὐχ ὡς αἰχμάλωτον, ἀλλ' ἐν τάξει
 „γαμετῆς γυναικός. Ἐορτῆς δὲ τοῖς Μιλησίοις καθηκούσης ἐν
 „τῇ στρατιᾷ καὶ πρὸς πόσιν ἀπάντων καὶ συνουσίας τραπομένων,
 „ἠρώτησε τὸν Διόγνητον ἢ Πολυκρίτη μὴ τι κωλύοι πεμμάτων
 „μερίδας ἀποπέμψαι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς. Ἐπιτρέψαντος δ'
 „ἐκείνου καὶ κελεύσαντος, ἐνέβαλε μολίβδινον γραμματίδιον εἰς
 „πλακοῦντα, κελεύσασα φράσαι τὸν κομίζοντα τοῖς ἀδελφοῖς
 „ὅπως αὐτοὶ μόνοι καταναλώσωσιν ἃ ἔπεμψε. *) Οἱ δ' ἐντυ-
 „χόντες τῷ μολύβδῳ καὶ τὰ γράμματα τῆς Πολυκρίτης ἀναγνόν-
 „τες, κελευούσης νυκτὸς ἐπιπέσειν τοῖς πολεμίοις, ὡς ὑπὸ μέθης
 „διὰ τὴν ἑορτὴν ἐξημελημένων πάντων, προσήγγειλαν τοῖς στρα-
 „τηγοῖς καὶ παρώρμησαν ἐξελθεῖν μετ' αὐτῶν. Ἀλόντος δὲ τοῦ
 „χωρίου καὶ πολλῶν διαφθαρέντων, ἐξητήσατο τὸν Διόγνητον ἢ
 „Πολυκρίτη παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ διέσωσε. Αὐτὴ δὲ, πρὸς
 „ταῖς πύλαις γενομένη, τοὺς πολίτας ἀντῶντας αὐτῇ, μετὰ χαρᾶς

*) Κατὰ τὴν τοπικὴν ἐν Νάξῳ παράδοσιν, καθ' ἣν διηγήσατό μοι ὁ
 πατήρ, μεираκίῳ ἔτι, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἱστορήμα, ἢ Πολυκρίτη ἐνετείλατο
 τῷ κομίζοντι τὸ ἐπίσταλμα εἰπεῖν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς, ὅτι ὁ πεμπόμενος
 αὐτοῖς μιλήσιος πλακοῦς ἐστὶν ἠδύτατον ἔδεσμα, εἰ βρωθεῖη θερμὸς ἔτι,
 ἀποβάλλει δὲ, ψυχραίνόμενος καὶ ἔωλος γινόμενος, τὴν ἠδύτητα αὐτοῦ.
 Ἔστι δὲ πιθανώτερον, ὅτι ταῦτα διεμήνυσε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς ἢ Πολυ-
 κρίτη, ἐπειγούσης τῆς ἑορτῆς καὶ μεγάλως διαφέροντος μαθεῖν πρὸ αὐτῆς
 τοὺς πολιορκουμένους τὰ διὰ τοῦ γραμματιδίου ἀγγελλόμενα, ἃ οὐκέτι ἂν
 ὠφέλησαν αὐτούς, εἰ ἐπυνθάνοντο ταῦτα, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, κατόπιν
 ἑορτῆς, οἰουδήποτε ἐσθλόντος τὸν πλακοῦντα.

„καὶ στεφάνων ὑποδεχομένους καὶ θαυμάζοντας, οὐκ ἤνεγκε
 „τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπέθανεν, αὐτοῦ πεσοῦσα περὶ τὴν
 „πύλην, ὅπου τέταπται. Καὶ καλεῖται βασικάνου τάφος,
 „ὡς βασικάνῳ τινὶ τύχῃ τὴν Πολυκρίτην φθονηθεῖσαν, ἀπολαῦσαι
 „τῶν τιμῶν. Οὕτω μὲν οἱ Ναξίων συγγραφεῖς ἱστοροῦσιν. Ὁ
 „δ' Ἀριστοτέλης φησὶν οὐδ' ἀλούσης τῆς Πολυκρίτης, ἄλλως δέ
 „πως ἰδόντα τὸν Διόγνητον ἐρασθῆναι καὶ πάντα διδόναι καὶ
 „ποιεῖν ἕτοιμον εἶναι· τὴν δέ ὁμολογεῖν ἀφίξεσθαι πρὸς αὐτὸν,
 „ἐνὸς μόνου τυχοῦσαν, περὶ οὗ τὸν Διόγνητον, ὡς φησὶν ὁ φιλό-
 „σοφος, ὅρκον ἤτησεν· ἐπεὶ δ' ὤμωσεν, ἠξίου τὸ Δῆλιον αὐτῇ
 „δοθῆναι (Δῆλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ χωρίον), ἄλλως δέ οὐκ ἂν
 „ἔφη συνελθεῖν. Ὁ δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ διὰ τὸν
 „ὅρκον ἐξέστη καὶ παρέδωκε τῇ Πολυκρίτῃ τὸν τόπον, ἐκείνην
 „δὲ τοῖς πολίταις. Ἐκ δὲ τούτου πάλιν εἰς ἴσον καταστάντες,
 „ἔφ' οἷς ἠβούλοντο πρὸς τοὺς Μιλησίους διελύθησαν.“

Παρθένιος δὲ (Περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, Θ.) ἀφη-
 γεῖται τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὡς ἐξῆς· „Περὶ Πολυ-
 „κρίτης (ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς α' Ἀνδρίσκου Να-
 „ξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δ' τῶν
 „πρὸς τοὺς καιρούς)· κατ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίους Μιλήσιοι
 „συνέβησαν σὺν ἐπικούροις καὶ, τεῖχος πρὸ τῆς πόλεως ἐνοικοδομη-
 „σάμενοι, τὴν τε χώραν ἔτεμνον καὶ, κατείρξαντες τοὺς Ναξίους,
 „ἐφρούρουν, τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατὰ τινα δαίμονα ἐν
 „Δηλίῳ ἱερῷ, ὃ πλησίον τῆς πόλεως κεῖται (Πολυκρίτη ὄνομα
 „αὐτῇ), τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἶλεν, ὅς,
 „οἰκείαν δύναμιν ἔχων, συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις. Πολλῶ δέ
 „ἐνεχόμενος πότῳ, διεπέμπετο πρὸς αὐτήν· οὐ γὰρ δὴ γε δεμιτὸν
 „ἦν, ἰκέτιν οὖσαν ἐν τῷ ἱερῷ, βιάζεσθαι· Ἡ δὲ ἕως μὲν τινος
 „οὐ προσέειτό τοὺς παραγινομένους· ἐπεὶ μὲν τοὶ πολὺς ἐνέκειτο,
 „οὐκ ἔφη πεισθῆσεσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσειεν ὑπηρετήσειν

„αὐτῇ ὅ τι ἂν προσαίρηται. Κατομοσαμένου δὲ ἐκείνου, καὶ
 „λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυκρίτη μιμνήσκουσθαι (;) περὶ
 „προδοσίας τοῦ χωρίου καὶ πολλὰ καδικετεύει αὐτὴν τε οἰκτεῖρην
 „καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως. Ὁ Διόγνητος, ἀκούσας τοῦ
 „λόγου, ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ καὶ, σπασάμενος τὴν μάχαιραν,
 „ὄρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην. Ἐν νῶ μέντοι λαβὼν τὸ
 „εὐγνωμον αὐτῆς καὶ ἅμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος (ἔδει γάρ,
 „ὡς εἶοικε, καὶ Ναξίοις μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν),
 „τότε μὲν οὐδὲν κατωμολογήσατο προδόσειν. Καὶ ἐν τῷ δὴ
 „Μιλησίοις εορτὴ μετὰ τρίτην ἡμέραν, Θαργῆλια, ἐπῆει, ἐν ἣ
 „πολὺν τε ἄκρατον εἰσφοροῦνται καὶ τὰ πλείστου ἄξια κατα-
 „ναλίσκουσι, τότε παρεσκευάζετο προδιδόναι τὸ χωρίον· καὶ
 „εὐθέως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθάδε μὲν εἰς ἄρτον μολυβδίνην
 „ἐπιστολὴν [ἐπιστέλλει] τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς (ἐτύγχανον δὲ ἄρα
 „τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι) ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρα-
 „σκευασάμενοι ἤκωσιν. Σημεῖον δὲ αὐτοῖς ἀνασχῆσειν αὐτὸς
 „ἔφη λαμπτήρα. Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον
 „φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιασθῆναι, ὡς τῆς πρά-
 „ξεως ἐπὶ τέλος ἀχθῆσομένης, εἰ μὴ ἐκείνοι ἐνδοιασθεῖεν. Τοῦ
 „δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς ὁ τῆς
 „Πολυκρίτης ἀδελφὸς ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγένετο εἴ τε πεισθεῖη
 „τοῖς ἐπεσταλμένοις, εἴτε μὴ· τέλος δὲ, ὡς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι
 „καὶ νῦξ ἐπῆλθε, ἐν ἣ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ
 „κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ τὸν Διό-
 „γνητον, ἐσπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν τινες
 „κατὰ τὴν ἀνεωγμένην πυλίδα, οἱ δὲ καὶ τὸ τεῖχος ὑπελθόντες,
 „ἄνθρωποι τε ἐντὸς γενόμενοι, κατέκαινον τοὺς Μιλησίους· ἐνθα
 „δὴ κατ' ἄγνοιαν ἀποθνήσκει Διόγνητος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ οἱ
 „Νάξιοι πάντες πολὺν πόθον εἶχον θεάσασθαι τὴν κόρην· καὶ οἱ
 „μὲν τισιν αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις, αἷς βαρυνθεῖσα

„ή παῖς, διὰ πλήθος τῶν ἐπιφρίπτουμένων, ἀπεπνίγη. Καί
 „αὐτήν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἑκατὸν ἐναγί-
 „σαντες αὐτῇ. Φασὶ δέ τινες καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῆναι,
 „ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς, σπουδασάντων Ναξίων.“

(σ.) „Νάξιοι δὲ παρείχοντο τέσσαρας [νέας]· ἀποπεμφθέντες
 „μὲν εἰς τοὺς Μήδους ὑπὸ τῶν πολιητέων, κατάπερ ὄλλοι νησιῶ-
 „ται, ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων, ἀπίκατο εἰς τοὺς Ἑλληνας,
 „Δημοκρίτου σπεύσαντος, ἀνδρὸς τῶν ἀστῶν δοκίμου, καὶ
 „τότε τριηραρχέοντος· Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες, ἀπὸ Ἀθηναίων
 „γεγονότες“· Ἡρόδ. Η', μσ.'

„Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ' Σαλαμίνα

„Ἑλληνας Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει.

„Πέντε δὲ νῆας ἔλεν θηίων, ἕκτην δ' ὑπὸ χεῖρα

„ρύσατο βαρβαρικὴν Δωρίδ' ἀλικομένην.“

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ (παρὰ Πλουτάρχῳ, π. τ. Ἡροδότου κ.)

(ζ.) Τὴν ὑπόθεσιν, εἰς ἣν ἀναφέρονται τὰ περὶ ὧν ἡ
 σημείωσις ἔπη, ἱστορεῖ ὡς ἐξῆς ὁ Ἡρόδοτος (Ε', κη' — λδ').
 „Καὶ ἤρχετο τὸ δευτερον ἐκ Νάξου τε καὶ Μιλήτου Ἴωσι γίνεσθαι
 „κακά· τοῦτο μὲν γὰρ, ἡ Νάξος εὐδαιμονίᾳ τῶν νήσων προέ-
 „φερε· τοῦτο δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτῇ τε
 „ἑωυτῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμάσασα, καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν
 „πρόσχημα· κατύπερθε δὲ τουτέων, ἐπὶ δύο γενεὰς ἀνδρῶν νοσή-
 „σασα εἰς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν·
 „τούτους γὰρ καταρτιστῆρας πάντων τῶν Ἑλλήνων εἶλοντο οἱ
 „Μιλήσιοι. Κατήλλαξαν δὲ σφέας ὥδε οἱ Πάριοι· ὡς ἀπίκοντο
 „αὐτέων ἄνδρες οἱ ἄριστοι εἰς τὴν Μίλητον (ὄρσον γὰρ δὴ σφεας
 „δεινῶς οἰκοφθορημένους), ἔφασαν αὐτέων βούλεσθαι διεξιελθεῖν
 „τὴν χώραν. Ποιεῦντες δὲ ταῦτα καὶ διεξιόντες πᾶσαν τὴν
 „Μιλησίην, ὅκως τινὰ ἴδοιεν ἐν ἀνεστηκυίᾳ τῇ χώρῃ ἀγρὸν εὖ
 „ἐξεργασμένον, ἀπεγραφέατο τούνομα τοῦ δεσπότεω τοῦ ἀγροῦ.
 „Διεξέλασαντες δὲ πᾶσαν τὴν χώραν, καὶ σπανίους εὐρόντες

„τούτους, ὡς τάχιστα κατέβησαν εἰς τὸ ἄστυ, ἀλίην ποιησάμενοι,
 „ἀπέδεξαν τούτους μὲν τὴν πόλιν νέμειν, τῶν εὖρον τοὺς ἀγροὺς
 „εὖ ἐξεργασμένους (δοκέειν γὰρ ἔφασαν καὶ τῶν δημοσίων οὔτω
 „δὴ σφεας ἐπιμελήσεσθαι, ὡςπερ τῶν σφετέρων), τοὺς δὲ ἄλ-
 „λους Μιλησίους τοὺς πρὶν στασιάζοντας τούτων ἔταξαν πεί-
 „θεσθαι. Πάριοι μὲν νυν οὔτω Μιλησίους κατήρτισαν. Τότε
 „δὴ ἐκ τούτων τῶν πολιῶν ὧδε ἦρχετο κακὰ γίνεσθαι τῇ
 „Ἰωνίᾳ· ἐκ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου,
 „φυγόντες δὲ ἀπίκοντο εἰς Μίλητον. Τῆς δὲ Μιλήτου ἐτύγχανε
 „ἐπίτροπος εἶναι Ἀρισταγόρης ὁ Μολπαγόρειω, γαμβρός τε εἶναι καὶ
 „ἀνεψιὸς Ἰστιαίου τοῦ Λυσαγόρειω, τὸν ὁ Δαρεῖος ἐν Σούσοισι
 „κατεῖχε· ὁ γὰρ Ἰστιαῖος τύραννος ἦν Μιλήτου καὶ ἐτύγχανε
 „τοῦτον τὸν χρόνον εἶναι ἐν Σούσοισι ὅτε οἱ Νάξιοι ἦλθον, ξεῖνοι
 „πρὶν εἶναι τῷ Ἰστιαίῳ. Ἀπικόμενοι δὲ οἱ Νάξιοι εἰς τὴν Μίλη-
 „τον, ἐδέοντο τοῦ Ἀρισταγόρειω εἰ κως αὐτοῖσι παράσχοι δύνάμιν
 „τινα καὶ κατέλθοιεν εἰς τὴν ἑωυτῶν. Ὁ δὲ, ἐπιλεξάμενος ὡς,
 „ἦν δι' ἑωυτοῦ κατέλθωσι εἰς τὴν πόλιν, ἄρξει τῆς Νάξου,
 „σκηψιν δὲ ποιούμενος τὴν ξεινίην τῆν Ἰστιαίου, τόνδε σφι
 „λόγον προσέφερε· Αὐτὸς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυός εἰμι δύ-
 „ναμιν τοσαύτην παρασχεῖν, ὥστε κατάγειν ἀεκόντων
 „τῶν τὴν πόλιν ἐχόντων Ναξίων· πυνθάνομαι γὰρ ὀκτα-
 „κιςχιλίην ἀσπίδα Ναξίοισι εἶναι καὶ πλοῖα μακρὰ
 „πολλά· μηχανήσομαι δὲ, πᾶσαν σπουδὴν ποιούμενος·
 „ἐπινοέω δὲ τῆδε· Ἀρταφέρνης μοι τυγχάνει εἶναι φίλος,
 „ὁ δὲ Ἀρταφέρνης Ὑστάσπεω μὲν ἐστὶ πάϊς, Δαρείου δὲ
 „τοῦ βασιλῆος ἀδελφεός· τῶν δ' ἐπιδαλασσίων τῶν ἐν τῇ
 „Ἀσίᾳ ἄρχει πάντων, ἔχων στρατιήν τε πολλήν καὶ πολ-
 „λὰς νέας· τοῦτον ὦν δοκέω τὸν ἄνδρα ποιήσειν τῶν
 „ἂν χρητίζωμεν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Νάξιοι, προσέειπεν τῷ
 „Ἀρισταγόρειῳ πρήσσειν, ἢ δύναίτο ἄριστα καὶ ὑπίσχεσθαι δῶρα

„ἐκέλευον, καὶ δαπάνην τῇ στρατιῇ, ὡς αὐτοὶ διαλύσοντες, ἐλπί-
 „δας πολλὰς ἔχοντες, ὅταν ἐπιφανέωσι ἐς τὴν Νάξον, πάντα
 „ποιήσαιν τοὺς Ναξίους τὰ ἂν αὐτοὶ κελεύωσι, ὡς δὲ καὶ τοὺς
 „ἄλλους νησιώτας· τῶν γὰρ νήσων τουτέων τῶν Κυκλάδων οὐδε-
 „μὴ κω ἦν ὑπὸ Δαρείῳ. Ἀπικόμενος δὲ ὁ Ἀρισταγόρης ἐς τὰς
 „Σάρδις, λέγει πρὸς τὸν Ἀρταφέρνεα ὡς Νάξος εἴη νῆσος μεγά-
 „θει μὲν οὐ μεγάλη, ἄλλως δὲ καλὴ τε καὶ ἀγαθὴ καὶ ἀγχοῦ
 „Ἰωνίης· χρήματα δ' ἔνι πολλὰ καὶ ἀνδράποδα. Σὺ ὢν ἐπὶ
 „ταύτην τὴν χώραν στρατηλάτες, κατάγων ἐς αὐτὴν
 „τοὺς φυγάδας ἐξ αὐτῆς. Καὶ τοι ταῦτα ποιήσαντι,
 „τοῦτο μὲν, ἐστὶ ἐτοῖμα παρ' ἐμοὶ χρήματα μεγάλα
 „παρὲξ τῶν ἀναισιμωμάτων τῇ στρατιῇ (ταῦτα μὲν γὰρ
 „δίκαια ἡμέας τοὺς ἄγοντας παρέχειν), τοῦτο δὲ, νήσους
 „προσκτήσασαι βασιλεῖ, αὐτὴν τε Νάξον καὶ τὰς ἐκ ταύ-
 „της ἠρτημένας, Πάρον τε καὶ Ἄνδρον καὶ ἄλλας, τὰς
 „Κυκλάδας καλεουμένας. Ἐνθεῦτεν δὲ ὀρμεώμενος,
 „εὐπετέως ἐπιδήσασαι Εὐβοίῃ, νήσῳ μεγάλη τε καὶ εὐ-
 „δαίμονι, οὐκ ἐλάσσονι Κύπρου, καὶ κάρτα εὐπετέϊ
 „χειρωθῆναι. Ἀποχρῶσι δὲ ἑκατὸν νέες ταύτας πάσας
 „χειρώσασθαι. Ὁ δὲ ἀμείβετο αὐτὸν τοῖςδε· Σὺ ἐς οἶκον
 „τὸν βασιλῆος ἐξηγητῆς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν καὶ
 „ταῦτα εὐ παραινέεις πάντα, πλὴν τῶν νεῶν τοῦ ἀριθ-
 „μοῦ· ἀντὶ δὲ ἑκατὸν νεῶν διηκόσιαί τοι ἐτοῖμοι ἔσονται
 „ἅμα τῷ ἔαρι· δεῖ δὲ τούτοις καὶ αὐτὸν βασιλῆα συνέ-
 „παινον γίνεσθαι. Ὁ μὲν δὴ Ἀρισταγόρης ὡς ταῦτα ἤκουσε,
 „περιχαρῆς εὖν, ἀπήϊε ἐς Μίλητον. Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης, ὡς οἱ
 „πέμψαντι ἐς Σοῦσα καὶ ὑπερπέντι τὰ ἐκ τοῦ Ἀρισταγόρειο
 „λεγόμενα, συνέπαινος καὶ αὐτὸς Δαρεῖος ἐγένετο, παρεσκευάσατο
 „μὲν διηκοσίας τριήρεας, πολλὸν δὲ κάρτα ὄμιλον Περσέων τε
 „καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων· στρατηγὸν δὲ τουτέων ἀπέδεξε Μεγα-

„βάτην, ἄνδρα Πέρσηντων Ἀχαιμενιδέων, ἔωτοῦ τε καὶ Δαρείου
 „ἀνεψιόν· τοῦ Παυσανίης ὁ Κλεομβρότεω, Λακεδαιμόνιος, εἰ δὴ
 „ἀληθῆς γε ὁ λόγος, ὑστέρω χρόνῳ τούτων ἡρμόσατο συγατέρα,
 „ἔρωτα σχῶν τῆς Ἑλλάδος τύραννος γενέσθαι. Ἀποδέξας δέ
 „Μεγαβάτην στρατηγὸν Ἀρταφέρνης, ἀπέστειλε τὸν στρατὸν
 „παρὰ τὸν Ἀρισταγόρεα. Παραλαβὼν δέ ὁ Μεγαβάτης ἐκ τῆς
 „Μιλήτου τὸν τε Ἀρισταγόρεα καὶ τὴν Ἰάδα στρατιήν καὶ τοὺς
 „Ναξίους, ἔπλεε πρόφασιν ἐπ' Ἑλλησπόντου· ἐπεὶ τε δὲ ἐγένετο
 „ἐν Χίῳ, ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα, ὡς ἐνδεῦτεν βορρῆ ἀνέμῳ
 „ἐς τὴν Νάξον διαβάλοι. Καὶ (οὐ γὰρ ἔδεε τούτῳ τῷ στόλῳ
 „Ναξίους ἀπολέσθαι) πρήγμα τοιόνδε συνηείχθη γενέσθαι·
 „περιόντος Μεγαβάτεω τὰς ἐπὶ τῶν νεῶν φυλακὰς, ἐπὶ νεὸς
 „Μυνδίας ἔτυχε οὐδεὶς φυλάσσω· ὁ δέ, δεινὸν τι ποιησάμενος,
 „ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους, ἐξευρόντας τὸν ἄρχοντα ταύτης τῆς
 „νεὸς, τῷ οὐνομα ἦν Σκύλαξ, τοῦτον δῆσαι, διὰ Σαλαμῆς δι-
 „λόντας τῆς νεὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω
 „δὲ τὸ σῶμα. Δεδέντος δὲ τοῦ Σκύλακος, ἐξαγγέλλει τις τῷ
 „Ἀρισταγόρῃ ὅτι τὸν ξεινὸν οἱ τὸν Μύνδιον Μεγαβάτης δῆσας
 „λυμαίνοιτο. Ὁ δ', ἐλθὼν, παραιτέτο τὸν Πέρσην τυγχάνων
 „δὲ οὐδενὸς τῶν ἐδέετο, αὐτὸς ἐλθὼν ἔλυσε. Πυθόμενος δέ,
 „κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρι-
 „σταγόρῃ. Ὁ δὲ εἶπε· σοὶ δὲ καὶ τούτοισι τοῖσι πρή-
 „γμασι τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέστειλε Ἀρταφέρνης ἐμέο πείθε-
 „σθαι καὶ πλέειν τῇ ἂν ἐγὼ κελεύω; τί πολλὰ πρήσσεις;
 „Ταῦτα εἶπε Ἀρισταγόρης. Ὁ δέ, συμωθεὶς τούτοισι, ὡς νύξ
 „ἐγένετο, ἔπεμπε ἐς Νάξον πλοίῳ ἄνδρας φράσσοντας τοῖσι Να-
 „ξίοισι πάντα τὰ παρόντα σφί πρήγματα.

„Οἱ γὰρ ὧν Νάξιοι οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφέας
 „τὸν στόλον τοῦτον ὀρμήσεσθαι. Ἐπεὶ μέντοι ἐπύθοντο, αὐτίκα
 „μὲν ἐξενεύσαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος, παρεσκευάσαντο

„δὲ, ὡς πολιορκησόμενοι, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ, καὶ τὸ τεῖχος
 „ἐσάξαντο. Καὶ οὗτοι μὲν παρεσκευάδατο ὡς παρεσομένου σφι
 „πολέμου. Οἱ δ' ἐπεὶ τε διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας ἐς
 „τὴν Νάξον, πρὸς πεφραγμένους προσεφέροντο καὶ ἐπολιόρκειον
 „μῆνας τέσσερας. Ὡς δὲ τὰ τε ἔχοντες ἤλθον χρήματα οἱ
 „Πέρσαι, ταῦτα καταδεδαπάνητό σφι, καὶ αὐτῷ τῷ Ἀρισταγόρῃ
 „προσαναισίμωτο πολλὰ, τοῦ πλεῦνός τε ἐδέετο ἢ πολιορκίῃ,
 „ἐνθαῦτα τείχεα τοῖσι φυγάσι τῶν Ναξίων οἰκοδομήσαντες,
 „ἀπαλλάσσοντο ἐς τὴν ἤπειρον, κακῶς πρήσσοντες.“

(η.) Πρὸς τὰ περὶ ὧν ἡ σημείωσις αὕτη ἔπη ἔσχομεν τὸ
 ἐνδόσιμον ἐκ τοῦ ἐξῆς χωρίου τοῦ Πausανίου. „Κέραμος δὲ
 „οὐ γῆς ὀπτῆς ἐστίν, ἀλλὰ κεράμου τρόπον λίθος ὁ Πεντέλησιν
 „εἰργασμένος. Τὸ δὲ εὔρημα ἀνδρὸς Ναξίου λέγουσιν εἶναι, Βύ-
 „ζου, οὗ φασιν ἐν Νάξῳ τὰ ἀγάλματα, ἐφ' ὧν ἐπίγραμμα εἶναι

„Νάξιος Εὐεργός με γένει Λητοῦς πόρε, Βύζεο

„παῖς, ὃς πρώτιστος τεύξε λίθου κέραμον.

„Ἡλικία δὲ ὁ Βύζης οὗτος κατὰ Ἀλυάττην τὸν Λυδὸν καὶ Ἄστυ-
 „άγην τὸν Κυαξάρου, βασιλεύοντα ἐν Μήδοις“ (Ε', ι').

(θ.) Ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ (Ε', με', υς') ὡς ἐξῆς τὰ
 περὶ τῆς δευτέρας ἐπὶ τὴν Νάξον στρατείας τῶν Περσῶν, ἐξ ἧς
 ἐλήφθη ἡ ὑπόθεσις τῶν περὶ ὧν ἡ σημείωσις αὕτη ἐπῶν. „Πρὸς
 „δὲ καὶ ἡ Νάξος σφέας ἠνάγκαζε, πρότερον οὐκ ἀλοῦσα. Ἐπεὶ
 „δὲ ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ
 „(ἐπὶ ταύτην γὰρ δὴ πρώτην ἐπέιχον στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι),
 „μεμνημένοι τῶν πρότερον οἱ Νάξιοι πρὸς τὰ οὔρεα οἴχοντο φεύ-
 „γοντες, οὐδὲ ὑπέμειναν. Οἱ δὲ Πέρσαι, ἀνδραποδισάμενοι τοὺς
 „κατέλαβον αὐτέων, ἐνέπρησαν καὶ τὰ ἱρὰ καὶ τὴν πόλιν· ταῦτα
 „δὲ ποιήσαντες, ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγοντο.“

(ι.) Ἡ περὶ ἧς τὰ ἔπη τραγικὴ περιπέτεια οὐκ ἔστι ποι-
 ητικὸν ἀνάπλασμα, ἀλλ' ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἣν διέσωσεν ἡμῖν ἡ

ἐπιχώριος Παράδοσις, ἣ ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ μέχρι τοῦδε φέρει ὄνομα τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, „καταφύγι“ καλούμενον. Παράδεδόται δ' ἐν τῇ νήσῳ, ὅτι ἡ Δηριώδης αὕτη μισαιφονία ἐκακουργήθη, οὐχὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἀλλ', ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, σωζομένου ἐν τοῖς περιαδομένοις ὑπὸ τῶν οἰκούντων τὰς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον κώμας χωριτῶν καὶ ἄσματού τινος, ἀναφερομένου εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος βαρβαρικὴν ἐπιδρομὴν, ἀρχομένου δὲ ἔδω

„Φεύγετ', Ἀργιώταις, φεύγετε,
„φεύγετε, παλληκάρια“,

Εἰκάζομεν δ' ὅτι ἡ πρὸς οὓς ἐν αὐτῷ ἡ παρακέλευσις „Ἀργιώταις“ ἦσαν οἱ Τραγεᾶται, ἧτοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Τραγεῶν, ἧς μνημονεύει Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος, Τραγίαν αὐτὸς ὀνομάζων, καὶ ἦτις ἔκειτο (ὡς ἐν ἰδίᾳ περὶ Νάξου συγγραφῇ ἡμῶν ἐκδησόμεθα) ἐν τῇ Δέσει „Τ' Ἀργιά.“

(ια.) "Ορα Ὀνομαστικοῦ Πολυδεύκους βιβλ. Θ', κεφ. ς.' "Ἴνα δ' ἀπαλλάξωμεν ματαίου κόπου δύσκολόν τινα κριτὴν τοῦ ἐπιχειρῆσαι σοφῇ τινι καὶ μακρηγόρῳ ἀνασκευῇ τοῦ ἐν τοῖς περὶ ὧν ἡ σημείωσις αὕτη ἔπεσιν εἰρημένου, προλαμβάνομεν προσδεῖναι, ὅτι, καίτοι οἶδαμεν τὰ σοφῶς πεφιλολογημένα (*Böckh*, *Metrologische Untersuchungen über Gewichte, Münzfüsse und Masse des Alterthums*, σελ. 76) περὶ τοῦ ζητήματος τῆς πρώτης κατασκευῆς νομίσματος, ἐκρίναμεν, οὐδὲν ἦττον, ἀρκοῦν ἐν ποιήματι ἐνδόσιμον πρὸς μνησίαν τοῦ πράγματος (καὶ δὴ ἐν ὑποθετικοῦ λόγου τρόπῳ) τὴν τοῦ Ἀγλαοσθένους μαρτυρίαν, οὐδαμῶς θεωροῦντες αὐτὴν ὑπερτέραν ἀμφισβητήσεως.

(ιβ.) Ἐν τῷ ὑψίστῳ τῶν ὄρεων τῆς νήσου, ὅπερ μέχρι τοῦ νῦν φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς, „τΖιάς“, ἢ „Ζάς“ ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων καλούμενον, σώζεται, ἐγκεκολαμμένη ἐν μεγάλῳ μαρμαρίνῳ πάγῳ, ἡ ἀρχαιοτάτη ἐπιγραφὴ

ΟΡΟΣ ΔΙΟΣ ΜΗΛΩΣΙΟΥ

σημαίνουσα δήπου τὸ ὄριον ἱεροῦ χωρίου, καθιερωμένου τὸ πάλαι τῷ προστάτῃ τῶν ποιμνίων Διὸς. Ἡ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἐκείνου θεὰ ἐστὶ τῶν μάλιστα μεγαλοπρεπῶν καὶ, ἀληθῶς, ἀξιοθεάτων· περὶ τὰς εἴκοσι καὶ πέντε νήσους, μικρὰς καὶ μεγάλας, διεσπαρμένας εἰς ἀπέραντον ὀπτικὸν πεδίων, θεᾶται τεταμβημένος ὁ ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ ἐκείνῃ ἐστὼς θεατῆς. Ἐπιθετὸ ἐν τῇ ἐπιούσῃ σημειῶσει παρατεθειμένον χωρίον τῆς Τουρνεφορτίου Περιηγήσεως, ἐν ᾧ καταλέγονται πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῆς περὶ ἧς ἡ σημείωσις θέσεως ὄραται νῆσοι καὶ νησίδες, προσδιοριζομένης καὶ τῆς γεωγραφικῆς αὐτῶν θέσεως.

(ιγ.) Ὁ Τουρνεφόρτιος (ἐν σελίδι 86 τοῦ α' τόμου τῆς εἰς Ἄνατολὴν περιηγήσεως αὐτοῦ) λέγει περὶ τῆς ἀκρωρείας, εἰς ἣν ἀναφέρονται τὰ περὶ ὧν ἡ σημείωσις αὕτη ἔπη, τὰ ἐξῆς·
 „La hauteur de la montagne de Zia nous invita d'y faire une
 „station géographique. Après avoir orienté notre quadrans uni-
 „versel, nous observâmes que *Stenosa* reste à l'est-nord-est, *Aca-*
 „*riés* [γράφει „Macares“· κοιν. Μάκαρες], écueil entre *Naxie* et
 „*Stenosa*, est dans la même ligne; mais beaucoup plus près de
 „*Naxie*: *Amorgos* est à l'est-sud-est, de même que *Cheiro* et
 „*Copries*: *Nicouria* est entre l'est et l'est-sud-est: *Stambalia* au
 „sud-est: *Skinosa* entre le sud-sud-est et le sud: *Raclia* entre
 „le sud et le sud-ouest: *Nio* entre le sud-sud-ouest et le sud-
 „ouest: *Sikino* au sud-ouest: *Polycandro* entre le sud-ouest et
 „l'ouest-sud-ouest: *Santorin* entre le sud et le sud-sud-ouest:
 „*Nicaria* entre le nord-est et le nord-nord-est: *Samos* entre le
 „nord-est et l'est-nord-est: *Patmos* au nord-est: le *Tine* entre
 „le nord-ouest et le nord-nord-ouest: *Mycone* entre le nord-nord-
 „ouest et le nord: les deux isles de *Delos* de même que *Tine*:
 „*Andros* entre l'ouest-nord-ouest et le nord-ouest: *Syra* au nord-

„ouest : *Thermie* à l'ouest-nord-ouest : *Paros* à l'ouest : *Nanfio*
 „au sud-sud-est.“

(ιδ.) Χάριν ἀκωλύτου διαδόσεως τοῦ ποιήματος ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ταύτῃ ἐκδόσει ἐκρίθη ἀναβλητέα εἰς τὴν ἐφεξῆς, ἣν θεὸς διδῶ, γενησομένην δευτέραν ἢ συμπαράληψις τῶν στιγμαῖς ὑποσημαινομένων ἐπῶν.

(ιε.) Ὁ Ἡρόδοτος, ἀφηγούμενος (ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ) τὰ περὶ τῆς ὑπὸ Μιλτιάδου πολιορκίας τῶν Παρίων, εἰς ἣν ἀναφέρονται τὰ περὶ ὧν ἡ σημείωσις ἔπη, ἱστορεῖ (ἐν κςφ. ρλδ.) ὡς ἐξῆς, ἐπόμενος, ὡς λέγει, τοῖς ὑπὸ τῶν Παρίων αὐτῶν περὶ τούτου λεγομένοις, τὰ περὶ τῆς προδοσίας τῆς Τιμοῦς καὶ τῆς τρώσεως τοῦ Μιλτιάδου. „Μιλτιάδῃ, ἀπορέοντι, ἐλθεῖν εἰς
 „λόγους αἰχμάλωτον γυναῖκα, εἰσῆσαν μὲν Παρίην γένος, οὔνομα
 „δέ οἱ εἶναι Τιμοῦν· εἶναι δὲ ὑποζάκορον τῶν χθονίων θεῶν.
 „Ταύτην ἐλθεῖν εἰς ὄψιν Μιλτιάδῃ, συμβουλευσαί οἱ, εἰ περὶ
 „πολλοῦ ποιέσται Πάρον ελεῖν, τὰ ἂν αὐτῇ ὑποδῆται, ταῦτα
 „ποιέειν. Μετὰ δέ, τὴν μὲν ὑποδέσθαι· τὸν δὲ ἀπικόμενον ἐπὶ
 „τὸν κολωνὸν τὸν πρὸ τῆς πόλιος ἔοντα, τὸ ἔρκος θεσμοφόρου
 „Δήμητρος ὑπερθεορέειν, οὐ δυνάμενον τὰς θύρας ἀνοιξάει· ὑπερ-
 „θεορόντα δέ, ἰέναι ἐπὶ τὸ μέγαρον, ὅτιδὲ ποιήσοντα ἐντός,
 „εἴτε κινήσοντά τι τῶν ἀκινήτων, εἴτε ὅτιδὲποτε πρήξοντα·
 „πρὸς τῆσι θύρῃσι τε γενέσθαι, καὶ πρόκα τε φρίκης αὐτὸν
 „ὑπελθεούσης, ὀπίσω τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴεσθαι· καταθρόσκοντα
 „δὲ τὴν αἵμασιγὴν, τὸν μηρὸν σπασθῆναι· οἱ δὲ αὐτὸν τὸ γόνυ
 „προσπταῖσαι λέγουσι.“

(ις.) Τὰ περὶ τῆς πολιορκίας τῶν Μηλίων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἱστορεῖ ἐκτενῶς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, λέγων περὶ τῆς ἀπηγείας, ἐν ἣ ἡ προσηνέχθησαν, ἡττηθεῖσι, τοῖς Μηλίοις οἱ νικηταὶ Ἀθηναῖοι (καὶ εἰς ἣν ἀναφέρονται τὰ περὶ ὧν ἡ σημείωσις ἔπη) τὰ ἐξῆς. „Καὶ ἐλθεούσης στρα-

„τιᾶς ὕστερον ἐκ τῶν Ἀθηῶν ἄλλης, ὡς ταῦτα ἐγίγνετο, ἦς
 „ἤρχε Φιλοκράτης ὁ Δημέου, καὶ κατὰ κράτος ἤδη πολιορκού-
 „μενοι, γενομένης καὶ προδοσίας τινός, ἀφ' ἑαυτῶν ξυνεχώρησαν
 „τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστ' ἐκείνους περὶ αὐτῶν βουλευῆσαι· οἱ δὲ
 „ἀπέκτειναν Μηλίων ὅσους ἠβῶντας ἔλαβον, παῖδας δὲ
 „καὶ γυναῖκας ἠνδραπόδισαν· τὸ δὲ χωρίον αὐτοὶ ὤκησαν, ἀποί-
 „κους ὕστερον πεντακοσίους πέμψαντες.“

(ιζ.) Περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἣ ὑπόκειται τοῖς ἔπεσιν, εἰς ἃ
 ἀναφέρεται ἡ σημείωσις αὕτη, φησὶ Στράβων τὰ ἐξῆς· „Μύ-
 „κονος δ' ἐστίν, ὑφ' ἣ μυνεύουσι κείσθαι τῶν Γιγάντων τοὺς
 „ὑστάτους, ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας.“

(ιη.) Ὡς ἐπὶ τῆς δευτέρας Γαλλικῆς αὐτοκρατορίας ἢ πρὸς
 τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ νήσῳ Cayenne ἦν τόπος ἐξορίας τῶν
 διὰ πολιτικὰς αἰτίας ἐκ Γαλλίας φυγαδευομένων, οὕτως ἐπὶ
 Ῥωμαίων ἐξωρίζοντο εἰς Γύαρον οἱ εἰς δημηλασίαν καταδικαζό-
 μενοι. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου προὔταθ' ἡ Ῥωμαϊκῇ
 γερουσίᾳ, ὡς φησὶ Τάκιτος, καταγνῶναι δύο Ῥωμαίων πολιτῶν,
 τοῦ Σιλανοῦ καὶ τοῦ Οὐιβίου, ἐξορίαν εἰς Γύαρον· ἀλλ' ὁ αὐτο-
 κράτωρ οὐκ ἐνέκρινε τὴν ποινὴν ταύτην ὡς ἀπάνθρωπον, οἷα δὲ
 τῆς Γυάρου οὔσης παντάπασιν ἐπίδευς τῶν πρὸς τὸν βίον χρειω-
 δῶν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δοξάζουσι τινες ὅτι ἡ Γύαρος οὐκ ἐγένε-
 νετο οὐδέποτε τόπος ἐξορίας, ἀλλ' ὡς ἀπειλήν μόνον εἰδίστο λέ-
 γεσθαι παρὰ Ῥωμαίοις τὴν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο νησίδιον ἀπέλα-
 σιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς τοῦ Ἰουβενάλιου ἔπεσιν·

„Aude aliquid brevibus Gyaris et carcere dignum,

„Si vis esse aliquis.“

Ὅσοτέρως δ' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἔδοξεν ἡμῖν οὐκ ἀνοικείως πε-
 ποιημένα τὰ ἔπη, περὶ ὧν ἡ σημείωσις.

(ιδ.) Περὶ τοῦ ἐν Σάμῳ Ἡραίου καὶ τῶν δύο ἄλλων ἀξιο-
 θεάτων ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ ἔργων, εἰς ἃ ἀναφέρονται τὰ περὶ

ὣν ἡμῖν ἡ σημείωσις ἔπη, ἱστορεῖ ὁ Ἡρόδοτος τάδε: „Εμῆκουνα
 „δέ περὶ Σαμίων μᾶλλον, ὅτι σφι τρία ἐστὶ μέγιστα ἀπάντων
 „Ἑλλήνων ἐξειργασμένα, οὕρεός τε ὑψηλοῦ ἐς πεντήκοντα καὶ
 „ἑκατὸν ὀργυιάς, τούτου τὸ ὄρυγμα, κάτωθεν ἀρξάμενον, ἀμφί-
 „στομον. Τὸ μὲν μῆκος τοῦ ὀρύγματος ἑπτὰ στάδιοί εἰσι· τὸ
 „δὲ ὕψος καὶ εὖρος ὀκτὼ ἐκάτερον πόδες. Διὰ παντός δὲ αὐτοῦ
 „ἄλλο ὄρυγμα, εἰκοσάπηχυ βάρους, ἐρώρυκται, τρίπουν δὲ τὸ
 „εὖρος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ, ἐχετευόμενον διὰ σωλήνων, παραγίνεται
 „ἐς τὴν πόλιν, ἀγόμενον ἀπὸ μεγάλης πηγῆς. Ἀρχιτέκτων δὲ
 „τοῦ ὀρύγματος τούτου ἐγένετο Μεγαρεὺς Εὐπαλῖνος Ναυστρόφου.
 „Τοῦτο μὲν δὴ ἐν τῶν τριῶν ἐστὶ. Δεύτερον δὲ περὶ λιμένα
 „χῶμα ἐν Θαλάσση, βάρους κατὰ εἴκοσι ὀργυιέων· μῆκος δὲ τοῦ
 „χώματος μέζον δύο σταδίων. Τρίτον δὲ σφι ἐξέργασται νηὸς
 „μέγιστος πάντων νηῶν τῶν ἡμεῖς ἴδμεν· τοῦ ἀρχιτέκτων ἐγένετο
 „Ροῖκος Φίλειω ἐπιχώριος.“ (Γ', ξ')

(κ.) „Ὁ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς
 „Ἐκκλησίαις ταῖς ἐν Ἀσίᾳ, εἰς Ἔφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ
 „εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς
 „Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν.“ (Ἀποκαλύψ. Α', ια')

(κα.) Οὐκ ἀγνοοῦντες, ὅτι ὁ ἀδάμας, διὰ τὴν ὑπερβάλ-
 λουσαν σκληρότητα, οὐκ ἔστι δεκτικὸς γλυφῆς, οὐκ ἐδωρήσαμεν
 ἡμᾶς ἠναγκασμένους ὑπὸ τῆς τεχνικῆς ταύτης· δυσχερείας (τὴν
 ἢ φαντασία ὑπερνικῆ εὐχερέστατα) ἀποσχεῖν τῆς ἐν τῷ ἔπει
 παρομοιώσεως.

(κβ.) Ἐν Πάρῳ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀνευρέθη, τῷ
 ιζ' αἰῶνι, ἡ σπουδαιότατη χρονολογικὴ ἐν μαρμάρῳ ἐπιγραφὴ,
 ἡ ὀνομαζομένη, ἀπὸ μὲν τοῦ πιθανοῦ τῆς εὐρέσεως αὐτῆς τόπου
 (κατ' ἄλλους ἀνεκαλύφθη ἐν Σμύρῃ, κατ' ἄλλους δὲ ἐν Κέα),
 Πάρια μάρμαρα“ („*Marmora Paria*“), ἀπὸ δὲ τοῦ ὠνη-
 σαμένου αὐτῆν, τῷ 1627, Εὐγενοῦς Ἀγγλοῦ, Θωμᾶ Ἀρουνδελίου,

„Άρουνδέλεια μ.“, ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως, ἐν ἧς τῷ πανεπιστημίῳ ἐστὶ νῦν τεθησαυρισμένη (δωρηθεῖσα αὐτῷ, τῷ 1667, ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Θ. Άρουνδελίου, Έρβρίκου Όββάρδου), „Όξό-νεια μ.“. Οἱ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ χρονολογικοὶ προσδιορισμοί, οἵτινες ἀναφέρονται εἰς τοὺς κυριωτέρους τῶν ὄρων τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἰδιαίτερον τῆς τῶν Ἀθηνῶν, περιελάμβανον, ὅτε ἦν ἔτι ἀκέραιον τὸ ἐπιγραφικὸν ἐκεῖνο μνημεῖον, 1318 ἔτη, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Κέκροπος (1582 π. Χ.) καὶ προϊόντες μέχρι τοῦ ἔτους 264 π. Χ.

(κγ.) "Όρα σημείωσιν ζ."

(κδ.) Έν Ὠλιαρῷ, ἣν οἱ καθ' ἡμᾶς Ἀντίπαρον ὀνομάζουσι, ὑπάρχει ἐν τῶν ἀξιωτέρων θείας καὶ θαυμαστοῦ σπηλαίων, ἐκπληττον, ἀληθῶς, τὸν τολμῶντα ὑποκαταβῆναι εἰς τὰ ἔσον μεγαλοπρεπῆ, τοσοῦτον καὶ κινδυνώδη αὐτοῦ βᾶδῃ τῇ ἐξαισίᾳ αὐτοῦ διακοσμήσει, ἣν ἡ Φύσις ἐτεχνούργησε δίκην εὐτεχνοτάτου στολιστοῦ ἀνακτόρων, ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας καὶ ἀδιαπαύστως ἐργαζομένη. "Έστι δὲ ὁ μεγαλοπρεπῆς κόσμος τοῦ σπηλαίου παντοειδῆ λίθινα μορφώματα ἐκ λευκῆς καὶ διαφανοῦς ἀνδρακικῆς τιτάνου, ὑπολειπομένης, μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὑγροῦ, ἀφ' ἐκάστου σταλαγμοῦ ὕδατος (δι' ὃ καὶ ἐκλήθησαν τὰ τοιαῦτα λιθώματα *stalactites*), ἐν ᾧ διαλέλυται τὸ τιτανικὸν ἄλας. Τὰ αὐτοφυῆ ἐκεῖνα μορφώματα ποῦ μὲν παραπετάννυνται ἀπὸ τῶν θόλων τοῦ ἀντροῦ ἐν εἴδει παντοίως ἐπτυγμένων αὐλαίων, ποῦ δὲ διακλῶνται παρεμφερῶς τοῖς εἰκόσμασι τῶν κεραυνῶν τοῦ καταιβάτου Διὸς, ἀλλαχοῦ ἀπήρτηνται ὡς περ κορυμβοειδῆ καὶ ἔγκαρπα στεφανώματα, ἢ ἐξήκουσιν εἰς μῆκος προσομοίως μακραῖς λόγχαις, ἢ ἐπανεστήκασιν κιονοειδῶς, ἢ ἐγείρονται εἰς πυργίσκους, τοὺς πλείστους διακένους, φέροντας καθέτους ραβδώσεις· ἐν δὲ σύστημα τῶν σταλαγμιτῶν ἐκεῖνων ἐστὶ τοσοῦτον ἐμφερές ἐν πᾶσι κατὰ τὸ σχῆμα ταῖς βοτρυτίσι κράμβαις (*Brassica botrytis*), ὥστε ὁ

Τουρνεφόρτιος, αὐτόπτης γενόμενος τοῦ Σαυμασίου ἐκείνου ἀντροῦ καὶ περιγράψας αὐτὸ (*Voyage du Levant, Lettre V, σελ. 71—74*), λέγει περὶ αὐτῶν (ἡμαρτημένως δοξάζων περὶ τοῦ τρόπου τῆς τῶν σταλαγματῶν παραγωγῆς) „il semble que la „nature nous ai voulu montrer par là comment elle se prend „pour la *végétation* des pierres.“ Ἐν τοῖς ἐνδοτάτοις μυχοῖς τοῦ σπηλαίου ἐγήγερται ὁ Σαυμαστότερος πάντων τῶν σταλαγματῶν ἐκείνων, ὅστις, ἐξ ὅτου ἐπ' αὐτοῦ ἐτελέσθη ἡ λειτουργία, περὶ ἧς ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ λόγος, φέρει τὸ ὄνομα „ἡ ἁγία τράπεζα.“ Τὸ περιεργότατον ἐκεῖνο τεχνούργημα τῆς Φύσεως, τὸ κάλλιστον πάντων τῶν ἐν τῇ ὑψηλίῳ σταλαγματικῶν μορφωμάτων, ἐστὶ μεμονωμένον, προσέοικε δὲ τιάρᾳ συνεστηκυῖα ἐξ ἐπαλλήλων ἐπικράνων, φερόντων καθέτους βραβδώσεις καὶ περικοσμουμένη δαψιλῶς ὠραίοις κορυμβωτοῖς ὠραΐσμασι, φαινομένοις τοσοῦτον τεχνηέντως ἐξεργασμένοις, ὡσανεὶ ἦσαν ἔργον τοῦ ἐπιτηδειοτάτου τῶν κοσμηματογλύφων. Φέρει δὲ τὸ ἀξιοθαύμαστον ἐκεῖνο καὶ ἐνιαῖον φυσικὸν κειμήλιον ἐν τῇ βάσει αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν·

HIC IPSE CHRISTUS ADFUIT

EJUS NATALI DIE MEDIA NOCTE

CELEBRATO M DC LXXIII.

Τῷ περιόντι τὴν „ἁγίαν τράπεζαν“ ὑπεραιωροῦνται ὑπερμεγέθεις σταλαγμαῖται, σχηματίζοντες ἐν τέλει ἡμισφαιριοειδῆ δόλον, ὑφ' ὃν ἄγει σμικρὰ πυλῖς, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν ἀπήρτηνται περικαλλῆ ἀλαβάστρινα παραπετάσματα, Σαμβοῦντα τὸν θεατὴν τῇ λευκότητι αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς μεσότητος δὲ τοῦ δόλου, τῆς ὑπερκειμένης τῷ φυσικῷ ἐκείνῳ καλλιτεχνήματι, ἀπαιωροῦνται ἄλλοι παμμεγέθεις σταλαγμαῖται ἐν εἴδει ἐγκάρπων στεφανωμάτων, οἷονεὶ σχηματίζοντα τὸν ὀροφιαῖον κόσμον τοῦ θεοπήκτου Δυσιαστηρίου. Ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ καὶ ἐπὶ ἁγίας τραπέζης τοῦ ἄρτι περιγραφέντος τιαροειδοῦς σταλαγμαίτου (ὃ ἐπετέθη κατάλ-

ληλος ἄβαξ) ἐτελέσθη τῷ 1673 (χορηγοῦντος καὶ προεξάρχοντος τοῦ τότε παρὰ τῆ τουρκικῆ κυβερνήσει πρέσβευς τῆς Γαλλίας Μαρκησιου *de Nointel*) λειτουργία ὑπὸ καθολικῶν ἱερέων τὸ μεσονύκτιον τῆς πρὸ τῆς ἑορτῆς τῆς Χριστοῦ γεννήσεως νυκτὸς, πεφωτισμένου λαμπρῶς τοῦ σπηλαίου ἑκατὸν, ὡς ἱστορεῖται, κηρίναις λαμπάσι καὶ τετρακοσίαις φανοῖς.

(κε.) "Ορα σημείωσιν ιβ."

(κς.) Ὡς γνωστὸν ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος *Wood*, ποιησάμενος οὐ πρὸ πολλοῦ, ἀδραῖς δαπάναις τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἀνασκαφὰς ἐν τῷ ἐν Ἐφέσῳ ναῶ τῆς Ἀρτέμιδος, εὔρε καὶ ἀπεκρίμωσεν εἰς Ἀγγλίαν πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ἀνήκοντα τῷ Σαυμασίῳ ἐκείνῳ οἰκοδομήματι.

(κζ.) „ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα μάνναν“. Ὅρφ. ὕμν. εἰς Ἀπόλλωνα.

(κη.) Ἐν Δήλῳ ἀνέκειτο τῷ Ἀπόλλωνι, ἀνατεθὲν ὑπὸ τῶν Ναξίων, μέγα μαρμάρινον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ. Λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος, ἐν τῷ βίῳ Νικίου, τὰ ἐξῆς: „[Νικίας] . . . τόν τε φοίνικα τὸν χαλκοῦν ἔστησεν, ἀνάθημα τῷ θεῷ . . . Ὁ δὲ φοίνιξ ἐκείνος, ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἀποκλασθεὶς, ἐνέπεσε τῷ „Ναξίων ἀνδριάντι τῷ μεγάλῳ καὶ ἀνέτρεψε.“ Τοῦ ἀγάλματος ἐκείνου ἐσώζοντο τῷ 1699, ὅτε περιηγήσατο τὴν Δήλον ὁ Τουρνεφόρτιος, οἰκτρά τινα μόνον λείψανα, ὧν ὁ ῥηθεὶς περιηγητὴς ποιεῖται ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ (*Voyage du Levant, Lettre VII*) τὴν ἐξῆς περιγραφὴν: „Les restes de la statuë „d'Apollon sont presqu' à l'entrée de ces ruines et consistent en „deux pièces; le dos est d'un côté, le ventre et les cuisses de „l'autre: on ne lui a laissé ni tête, ni bras, ni jambes: c'étoit „une statuë colossale d'un seul bloc de marbre, et dont les che- „veux tomboient sur son dos par grosses boucles; ce dos a six „pieds de large, mais l'on n'y voit plus de marques d'aucun orne-

„ment, et les plus vieux habitants de Mycone ne se souviennent
 „pas d'avoir vû cette figure entière; le tronc en est tout nud,
 „et il a dix pieds de la hanche au genoux . . . . Parmi tant de
 „pièces, vers le bas de ces débris est un quartier de marbre
 „bien équarri, qui sans doute a servi de plinthe à la statuë
 „d'Apollon: ce marbre qui a 15 pieds et demi de long, dix pieds
 „neuf pouces de large, et deux pieds trois pouces d'épaisseur,
 „est percé au milieu comme si l'on avoit voulu le vider pour le
 „rendre plus léger: on lit en parfaitement beaux caractères sur
 „son épaisseur qui est tournée du côté de la mer

ΝΑΞΙΟΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙ

„Plutarque rapporte dans la vie de Nicias, que cet illustre Athé-
 „nien fit dresser auprès du temple de Delos un grand palmier
 „de bronze qu'il consacra à Apollon, et que les vents renver-
 „sèrent ensuite cet arbre sur une statuë colossale élevée par les
 „habitants de Naxos; il est hors de doute que c'étoit la statuë
 „d'Apollon dont on vient de parler; pour l'inscription il est
 „certain qu'elle est de ce temps-là et qu'elle marque que la
 „pierre sur laquelle on la lit, servoit de plinthe à la statuë.“

Ἐν τῇ φερούσῃ τὴν ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν ἐπιγραφὴν βάσει εἶδεν ὁ Τουρνεφόρτιος καὶ ἑτέραν ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν, ἧς τὸν νοῦν (οἷα δὴ γεγραμμένης γράμμασιν ἀρχαϊκωτέροις) οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ πειρασαμένων ἀναγνῶναι αὐτὴν ἠδυνήθη συμβαλέσθαι. Κατὰ τὴν ὑπὸ Böckh (Corp. inser. gr. Τόμ. Α', ἀριθ. 10) γενομένην, ὁρθῶς, ὡς δοκεῖ, ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης,

„Τὸ αὐτὸ λίθο ἐμὶ ἀνδριᾶς καὶ τὸ σφέλας“,

ἡ διάνοια ἦν, ὅτι τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἦν μονόλιθον, τοῦ τε ἀγάλματος καὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ ὄντων εἰργασμένων ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι τοῦ λίθου.

(κδ.) „Ἀπιστεόντων δὲ τουτέων, ἦκε τριήρης ἀνδρῶν Τη-
 „νίων αὐτομολέουσα, τῆς ἦρχε ἀνὴρ Παναίτιος, ἥπερ δὴ ἔφερε
 „τὴν ἀληθινήν πᾶσαν. Διὰ δὲ τοῦτο τὸ ἔργον ἐνεγράφησαν Τη-
 „νιοὶ ἐν Δελφοῖσι ἐς τὸν τρίποδα ἐν τοῖσι τὸν βάρβαρον κατελοῦσι.“

(Ἡρόδοτος, Η', πβ').

(λ.) Ὁ πάπας Μαρτῖνος ὁ α', ὁ συγκαλέσας τὴν πρώτην ἐν
 Λατερανῶν σύνοδον, τὴν ἀναδεματίσασαν τοὺς μονοθελήτας, ἐν
 οἷς καὶ τὸν αὐτοκράτορα Ἡράκλειον, ἀπαγόμενος εἰς Κωνσταν-
 τινούπολιν ἵνα τίσῃ δίκην τῆς τόλμης, προσωρμίσθη κατὰ τὸν
 πολυπλανῆ αὐτοῦ καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας διαρκέσαντα πλοῦν καὶ
 εἰς Νάξον, ἐνθα διέτριψεν ἐπὶ ἓν ἔτος. Κατὰ τὴν ἐν τῇ νήσῳ
 ἐκείνῃ ἐπιτόπιον παράδοσιν, ὁ Μαρτῖνος ἀπέβη εἰς τὸ βορειοανατο-
 λικὸν τῆς νήσου ἀκρωτήριον, ὅπερ ἔκτοτε φέρει τὸ ὄνομα „Πά-
 πας“, ἐλειτούργησε δὲ ἐν τῷ παρά τῇ πόλει τῆς νήσου σμικρῷ ναϊδίῳ
 τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἀχθεῖς εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατεδικάσθη
 εἰς θάνατον· ἀλλὰ, ἰκασίᾳ τοῦ πατριάρχου Παύλου, ὁ αὐτοκρά-
 τωρ μετέβαλεν εἰς ἐξορίαν τὴν θανατικὴν ποινὴν τοῦ Μαρτίνου,
 ἐξορισθέντος εἰς τὴν ταυρικὴν χερσόνησον, ἐνθα καὶ ἐτελεύτησε
 τῷ 655^ο ἔτει. Ἡ ἐκ τύχης προσόρμισις τοῦ Μαρτίνου εἰς
 Νάξον ἔδω ἡμῖν τὸ ἐνδόσιμον πρὸς τὰ περὶ ὧν ἡ σημείωσις
 αὕτη ἔπη.

(λα.) Ἐν Ἰω.

(λβ.) Ὁμολογητέον ὅτι τὴν Μῆλον, Κρήτην καὶ Χίον οὐκ
 εἶδομεν τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας ἐκείνης,
 ὅθεν οὐδαμῶς ἐστὶν ὁρατὴ οὐδεμία τῶν νήσων ἐκείνων.

(λγ.) Ὁ ταῶς ἦν τὸ ἱερὸν τῆς Ἦρας πτηνόν.

(λδ.) Γινώσκοντες, ὅτι ἡ τοῦ τηλεσκοπίου ἐφεύρεσις, γενο-
 μένη περὶ τὰ τέλη τῆς ις' (ἢ, κατ' ἄλλους, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς
 ιζ') ἑκατονταετηρίδος, ἐστὶ προγενεστέρα τοῦ Κοπερνίκου, γεννη-
 θέντος τῷ ἔτει 1473, προεδέμεθα εἰπεῖν ἐν τοῖς περὶ ὧν ἡ ση-

μείωσις ἔπεσιν, ὅτι εἰ ὁ Ἀρίσταρχος ἐγίνωσκε τὸ ἀστρονομικὸν ὄργανον, περὶ οὗ ὁ λόγος, οὐκ ἂν κατέλιπε τοῖς μετ' αὐτὸν ἐνδόξοις τῶν ἀστρονόμων πολλὰς τῶν ἀστρονομικῶν ἀνακαλύψεων, ἐφ' αἷς ἐπηύρατο μέγα κλέος.

(λε.) Ἐν Πάτρῳ.

Τύπος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΟΛΗΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ
ΑΡΓΥΡΟΥΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000013222